

Bělohradské listy

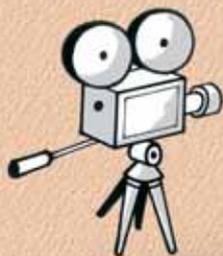

Vydáno 24. 11. 2006 • Ročník VI • Cena 14,- Kč

6

Časopis Bělohradu a okolí
/ 2006

Objektivem Bělohradských listů

**BĚLOHRADSKÉ
LISTY 6/2006**

Časopis Bělohradu a okolí

♦ Objektivem Bělohradských listů	2
♦ Fejeton (Stanislav Rudolf)	3
♦ Zeptali jsme se za vás	4
♦ Starosta odpovídá	5
♦ Informace z lázní	6
♦ Soubor Pifferaios reprezentoval ve Vídni (Antonie Vanišová)	7
♦ Hodnocení volebního období (starosta ing. Pavel Šubr)	8
♦ Návštěva v tropech (Antonie Vanišová)	9
♦ Zámecká hospoda (Eduard Čeliš, Josef Špür)	10
♦ Karel (Eduard Čeliš)	11
♦ Historie bělohradského Sokola - 2. část (Hana Friedrichová)	12 - 13
♦ Staletí nad Vřesníkem (Antonie Vanišová)	14
♦ Anna Vojtěchová (Blanka Fraňková)	15
♦ Povídka (Jiří Sehnal)	16
♦ František Kovářik, Karel Moor a Lázně Bělohrad (Jiří Vacek)	17
♦ Z dopisů čtenářů	18
♦ Události - zajímavosti	19
♦ Motocyklový závodník Jan Volák (Eduard Čeliš)	20 - 21
♦ Kultura	22
♦ Malá galerie Bělohradských listů Hudebník Augustín Deršák (Zdeněk Prchal)	23

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

- ▶ Str. 1 Václav Lejdar: Podzimní park
- ▶ Str. 24 Václav Lejdar: První běžci

**Od příštího ročníku
připravujeme**

nové rubriky a jejich řazení.
Seriál o hájencích bělohradského
polesí, pohledy do současnosti
Lázní Bělohradu a další.

V listech najdete své
oblíbené rubriky.

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 26. 1. 2007****Bělohradské listy**

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Svatopluk Hrnčíř, Eva Rejmontová, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba a tisk: tiskárna ARPA

Danajské dary

Tak si dnes hezky zopakujeme, čemu se říká

„danajský dar“! Kdo se hlásí jako první? Nikdo, co jsem mohl čekat. Co třeba Špür? Špür nic. Dál... Čeliš?! Edo, vzpamatuj se, taky nic nevíš? Tak spi dál...! To je třída jedna radost! Vy palice dubový, vždyť jsme to nedávno probírali, vzpomeňte si přece! No konečně někdo! Ještě že Dlabolová! Tak, Hanko, povídej! Teprve teď můžeme v klidu poslouchat. Ano, danajský dar byl podle řeckého básníka Homéra dřevěný kůň zanechaný starověkým Trojanům ustupujícími Řeky. Těm se říkalo tehdy Danaové. V něm byli ukryti řečtí bojovníci, kteří potom boj o Tróju rozhodli. A teď pozor! V přeneseném významu je to zkázonosný dar.

Výborně, Dlabolová. Nezapomněla jsi nic. Ano říkáš správně: zkázonosný dar - a já pšů jako obvykle u tvého jména další 1*!!! Promiňte, milé čtenářky! Jsem si vědom toho, že až příliší věrohodně jsem dnes zabrousil do své kantorské minulosti, kdy jsem učil na základce v Lázních Bělohradě své žáčky češtinu a dějepis. Ale když ta metafora se mi v poslední době vybavuje stále častěji! Stále častěji nějaký ten danajský dar dostávám. Tedy dostávám s mou ženou Jarkou dohromady. Jenže ona to tak tragicky nebere. Dokonce za každý s líbezným úsměvem a mnohoslovně děkuje. Já trpím. Jako posledně. Bylo ještě dopoledne, neměl jsem povinnost uklízet, luxovat a pátrat po drobečcích i drobečkách, které mně ráno odpadly od hu..., pardon, od úst! Takže chci využít těch pár hodin do oběda a pracovat zase na budoucím skvostu české literatury. Sotva zapnu svůj milovaný PC a kliknu na ikonku Jak jsem se měl ve zkumavce, což bude název mého příštího románu, už někdo zvoní. Přeběhnu do kuchyně a ne-nápadně se podívám k vrátkům. Tam stojí naši dva milí přátelé, manželé Nováčkovi, a v rukou drží čtyři vrchovaté košíky plné jablek. Strašně!! Víím, co mě čeká.

Radostně jim běžím v ústrety a přebírám část nákladu. Dvojhlasně se mě zeptají, zda je Jaruška doma, protože jablíčka jsou padaná a potřebují co nejdříve zkonsumovat. Než dojdeme s nákladem k hlavním dveřím našeho baráčku, je mi jasné, co mě v příštích dnech čeká. Čas ukáže, že jsem se nemýlil. Nováčkovi u nás zůstali až do oběda, mile jsme si popovídali, poklábosili, občas někoho zkritli (to říkáme my, mladí, když nenecháme na někom nit suchou!) a v půl dvanácté se rozloučili. Včas jsem stačil jablíčka ve sklepech přesypat do přepravků a košíky dárcům pochopitelně předat. Následuje oběd a už jedem. Naše práce je přesně rozdělena: já loupu, krájím na čtvrtky, osminky, Jaruška je drtí v domácím robotu, vymývá horkou vodou zavařovací lahve, a rozdrčenou jablečnou směs do nich presuje. Protože jsem odborník na uzavírání sklenic víčky, rád se chopím i této zodpovědné práce. Do velkého zavařovacího hrnce se našťestí vejde pouhých šest plných sklenic. Ale to neznamená, že přestanu loupat. Zavaříme je druhý den, možná i třetí...! A během kruté zimy, která se na nás letos určitě chystá, si my užijeme jablečného závínu i kompotů. Bolí mě už z toho okrajování a loupání příšerně za krkem. Jo a nechtylo mi jedno víčko! Česká literatura si naopak libuje.

A stačily k tomu pouhé čtyři košíky spadných jablíček. Dost laciný danajský dar, nemyslíte?! Ale ten jablečkový není rozhodně v tomhle roce prvním. To už máme za sebou od konce jara čtyři kapry, dva králíky, jednu lehce přejetou slepici, jahody, od Novotných třešně a broskve, manželé Nových dodali dvě velké krabice borůvek, a ještě slíbili košík brusinek. Odmítaly byste, milé čtenářky, všechny tyto mlsoty? Rozhodně ne! Ani já to nedokážu. Ale nejen ze zdvořilosti. Spíš věřím, že se v tom nekonečném řetězci danajských darů objeví jeden, který si nevezmu. Představuji si celou situaci přibližně tak, že se u našich vrátek objeví třeba jistý pan Novák, který mi vysloveně vnutí balíček bankovek s obrázky pana prezidenta Masaryka a Františka Palackého, které mu jaksi doma přebývají. Celková hodnota po mém pečlivém přepočítání by činila něco přes tři miliony korun. (Pochopitelně že bych mu později prokázal nějakou službičku.) Ale já takový danajský dar rozhodně odmítnu!!! V čase, kdy kolem nás frčí miliardy, bych byl, stejně jako on, taky rád - in!!! Vy byste se snad, milé dámy, chovaly k podobně skoupému štedrodárci jinak?

Zeptali jsme se za Vás

Jak dopadly volby v Lázních Bělohradě 20. - 21. 10. 2006 a kdo postoupil do zastupitelstva města?

Výsledky voleb do zastupitelstva města Lázně Bělohrad

Volební okrsek		1. ZŠ Lázně Bělohrad	2. Požární zbrojnice LB	3. Brtev	4. Horní Nová Ves	5. Hřídalec	6. Lány	7. Prostřední Nová Ves	CELKEM	Pořadí	Počet mandátů
Počet voličů		1162	812	113	491	83	142	215	3018		
Odevzdaných hlasovacích lístků		670	457	62	257	49	65	147	1707		
Účast ve volbách [%]		57,7	56,3	54,9	52,3	59	45,8	68,4	56,6		
Odevzdaných platných hlasů		8987	5938	821	3518	585	820	1768	22437		
1. KDU - ČSL	PH	1634	966	118	420	106	68	306	3618	3.	2
	%	18,2	16,3	14,4	11,9	18,1	8,3	17,3	16,1		
2. Nezávislý kandidát	PH	39	41	19	18	3	2	10	132	6.	
	%	0,4	0,7	2,3	0,5	0,5	0,2	0,6	0,6		
3. SNK - Klub podnikatelů Bělohradska	PH	3989	2781	358	1525	329	507	704	10193	1.	8
	%	44,4	46,8	43,6	43,3	56,2	61,8	39,8	45,4		
4. ODS	PH	948	782	145	465	58	93	274	2765	4.	2
	%	10,5	13,2	17,7	13,2	9,9	11,3	15,5	12,3		
5. KSČM	PH	749	416	13	523	52	58	153	1964	5.	1
	%	8,3	7	1,6	14,9	8,9	7,1	8,7	8,8		
6. SNK - Evropsští demokraté	PH	1628	952	168	567	37	92	321	3765	2.	2
	%	18,1	16	20,5	16,1	6,3	11,2	18,2	16,8		

Vysvětlivky ke zvolení jednotlivých členů zastupitelstva města Lázně Bělohrad

přídělení počtu mandátů upravuje § 45 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů

strana	KDU-ČSL	Klub podnikatelů Bělohradska	ODS	KSČM	SNK - Evropsští demokraté
počet mandátů	2	8	2	1	2
celk. počet hlasů	3618	10193	2765	1964	3765
počet kandidátů	15	15	15	15	15
průměr na 1 kandidáta	241	679	184	130	251

Má-li některý z kandidátů o 10% více hlasů než je průměrný počet hlasů přidělených jednotlivým kandidátům strany – postupuje na první místo, je-li takových kandidátů více, určí se pořadí podle počtu hlasů, které byly pro ně odevzdány

	241 + 10% (24,1) = 265,1		679 + 10% (67,9) = 746,9		184 + 10% (18,4) = 202,4		130 + 10% (13) = 143		251 + 10% (25,1) = 275,1	
	kandidát	hlasů	kandidát	hlasů	kandidát	hlasů	kandidát	hlasů	kandidát	hlasů
Přídělení mandátů kandidátům zvoleným dle přednostních (preferenčních) hlasů	2. Martin Bičíš, MUDr.	528	1. Pavel Šubr, ing.	1381	2. Eduard Čeliš	336	2. Vlastimil Dlab	315	2. Miroslav Špicar	476
	1. Jaroslav Jirásko, ing.	525	2. Jiří Bičíš	1068	8. Jaroslav Lorenc	279			6. Radoslav Břízek	444
			4. Karel Houfek, ing.	785						
			10. Bohumil Šrám	756						
Další přidělení mandátů je dle pořadí na kandidátní listině, k preferenčním hlasům se nepřihlíží			3. Jiří Ulver, ing.	752						
			5. Radim Kalfus, ing.	593						
			6. Lubomír Hoška	739						
		7. Miloš Nosek, ing.	615							

••• Starosta odpovídá

Nebylo zbytečné opravovat pomník v letním kině na Horní Nové Vsi? Vždyť tam skoro nikdo nechodí.

Já jsem přesvědčen, že oprava pomníku určitě zbytečná nebyla. Na opravu tohoto pomníku obětím první světové války jsme jednak od Ministerstva obrany obdrželi dotaci, která pokryla veškeré náklady na jeho opravu a úpravu okolí. Dále jsem přesvědčen, že i téměř 90 let po skončení války si musíme připomínat hrdinství těch, kteří položili život za vznik samostatného Československa a připomínat si i hrůzy a nesmyslnost válek obecně. Postupně jsme proto opravili pomníky obětím první světové války v Uhlířích, Dolní Nové Vsi a Brtvi, obnovili nápisy na pamětních deskách na Fričově muzeu a opravou pomníku v Horní Nové Vsi jsme tyto práce završili. Jinou otázkou je další využití areálu letního kina, které je nyní i přes příslib pořádání kulturních akcí Sdružením přátel souboru Hořeňák minimální.

Co Vás ve volebním období nejvíce zklamalo a co potěšilo?

Za volební období mě potěšilo více věcí. Z uskutečněných investic to byla určitě rekonstrukce základní školy a výstavba sportoviště. Při zahájení rekonstrukce školy jsem občas slyšel, že si stavíme pomník, který nikdy nedokončíme, nebo že ubývá dětí a rekonstruovat a rozšiřovat školu je zbytečné. Jsem rád, že jsme všechny škarohlídy přesvědčili a že moderní škola a sportoviště mohou sloužit současně i dalším generacím dětí. Samozřejmě člověka také potěší každá pochvala. Osobně mě proto velice potěšilo poděkování od žáků ze základní školy i od řady spoluobčanů. Těch zklamání je také více. Mrzelo mě třeba, kolik lidí uvěřilo poloprávdám uvedeným v petici proti obchvatu města. Zklamáním pro mě bylo třeba i to, že prezident Václav Klaus starostům a zastupitelům na konci volebního období nepoděkoval ani je nijak nekontaktoval. Před čtyřmi roky Václav Havel pozval na konci volebního období všechny starosty na Hrad a za naši práci nám poděkoval.

Co říkáte výsledkům voleb v Lázních Bělhradě?

Výsledky voleb dle mého názoru potvrdily správnost nastoupené cesty ve městě, tj. snahu zastupitelstva o získávání dotací na opravy a rekonstrukce objektů ve městě (škola, školka, hasičské zbrojnice, komunikace, muzeum, veřejné osvětlení,...), na výstavbu nových objektů (sportoviště, byty, kanalizace, vodovody, chodníky,...) a o zlepšování vzhledu města. Vždyť z minulého zastupitelstva znovu kandidovalo 12 zastupitelů a 11 se jich do zastupitelstva dostalo. Těší mě volební výsledek Sdružení nezávislých kandidátů - Klubu podnikatelů Bělhradska, které stejně jako v minulém období získalo 8 mandátů. Všem občanům, kteří k volbám přišli, bych chtěl poděkovat a slíbit jim, že i nadále se budeme snažit zlepšovat podmínky pro spokojený život ve městě a spolupracovat s každým, kdo má stejný zájem.

Jak vysoké jsou odměny zastupitelů v Lázních Bělhradě?

Ve skončeném volebním období měli zastupitelé odměnu 200,- Kč za zasedání, radní 900,- Kč měsíčně. Protože tyto částky jsou hluboko pod možnosti danou zákonem, schválilo ještě minulé zastupitelstvo zvýšení odměn po volbách na 1.500,- Kč měsíčně pro radní a 400,- Kč měsíčně pro zastupitele.

••• Zastupitelstvo města informuje

Poslední veřejné zasedání zastupitelstva města ve volebním období 2002 až 2006 se uskutečnilo **20. září 2006 v aule Základní školy V. V. Raise**. V úvodu jednání obdrželi manželé Rychterovi věcný dar za dlouholetou organizaci folklorního festivalu „Pod Zvičinou“ a Ing. Jiří Ulver za zodpovědnou správu městských lesů, poté se zastupitelé zabývali nákupem a prodejem nemovitostí. V dalším bodu programu zhodnotil starosta končící volební období a zastupitelé byli seznámeni se zadáním změny č. 2 územního plánu. Dále zastupitelé projednali a schválili rozpočtové opatření č. 4/2006, dodatky ke zřizovacím listinám Základní školy K. V. Raise a Bělhradské mateřské školy, smlouvu o výpůjčce s Bělhradskou mateřskou školou, veřejnoprávní smlouvu o rozšíření územní působnosti Městské policie zřízené městem Nová

Paka na území města Lázně Bělhrad a obecně závaznou vyhláškou města Lázně Bělhrad č. 2/2006 o místním poplatku za provoz systému likvidace komunálních odpadů, v níž došlo vzhledem k růstu požadavků občanů na četnost a množství svozů ke zvýšení poplatku na 450,- Kč ročně. V bodu různé se zastupitelé zabývali kontrolou hospodaření města od začátku roku do konce srpna 2006, schválili vstup do klastru zpracovatelů kamene nazvaného Czech stone cluster a připojení se k ústavní stížnosti ve věci nerovnoměrného rozdělení státního příspěvku na výkon státní správy. V závěru jednání vyslovil ing. Jirásko poděkování starostovi a místostarostovi za jejich čtyřletou práci pro město a starosta zdůraznil výbornou spolupráci celého zastupitelstva a mnoho podnětů od občanů, které pomohly k realizaci celé řady investic, takže končící volební období lze považovat z hlediska rozvoje města za úspěšné.

Ustavující zasedání nově zvoleného zastupitelstva města proběhlo **v pondělí 30. října 2006 též v aule Základní školy K. V. Raise**. Po volbě mandátové a návrhové komise, ověřovatelů zápisu a zapisovatele složili zastupitelé slib. Poté byl starostou města zvolen Ing. Pavel Šubr, místostarostou Jiří Bičičtě a dalšími členy rady města Ing. Jiří Ulver, Miroslav Špicar a Ing. Jaroslav Jirásko. Předsedou kontrolního výboru zastupitelé zvolili Eduarda Čeliše a předsedou finančního výboru Vlastimila Dlabu. V závěru jednání starosta poděkoval občanům a zastupitelům za důvěru a konstatoval, že začíná období, kdy Česká republika může získat výrazné dotace z Evropské unie. Proto popřál zastupitelům hodně úspěchů při jejich získávání a celkově v jejich práci pro další rozvoj a zvelebení našeho města.

EVROPA ocenila Anenské slatinné lázně

Jako první lázeňské zařízení v České republice mají bělohradské lázně uzavřenou smlouvu o léčbě s německou zdravotní pojišťovnou BKK TAUNUS.

Čtvrtek 2. listopadu 2006 se do historie Anenských slatinných lázní zapíše velkým písmem. V tento den lázně, jako vůbec první v Evropě, obdržely prestižní ocenění - **certifikát EUROPESPA med.** Tento certifikát je a bude udělován vybraným evropským lázním po náročné kontrole a auditu jejich provozů, poskytované péče, zdravotní nezávadnosti léčebných zdrojů, péče o ochranu životního prostředí a celé dlouhé řady dalších podmínek. Toto uznání uděluje Evropský svaz lázní se sídlem v Bruselu. Kromě tohoto certifikátu je poskytován Evropským svazem lázní certifikát EUROPESPA wellbeing u zařízení orientovaných na wellnessově pobyty.

Slavnostního aktu předání tohoto ocenění se zúčastnila řada významných osobností z oblasti politického a veřejného života, a to jak z České republiky, tak ze Spolkové republiky Německo. Mezi hosty nechyběla náměstkyně ministra zdravotnictví **MUDr. Hellerová**, náměstek hejtmana Královéhradeckého kraje **Ing. Všetěčka**, ředitelka Českého inspektorátu lázní **Mgr. Kalfusová**, předseda Odborového svazu zdravotní a sociální péče **Dr. Schlanger** a mnoho dalších.

Nejdříve všechny přítomné pozdravil starosta města **Ing. Pavel Šubr**, který ocenil spolupráci lázní s městem a především vývoj, který podstatně pomáhá regionu. Dále vystoupil s pozdravným projevem **MUDr. Milan Cabrnach**, poslanec Evropského parlamentu, který vyzdvihl dlouhodobou a cílevědomou snahu Anenských slatinných lázní o zkvalitňování péče a zkulturnění prostředí těchto malých lázní. Pan **Udo Wendt** za Spolkový sněm BKK hodnotil náročnost výběrového procesu a vyjádřil radost, že právě tyto lázně jsou skutečně prvními v Evropě, které ocenění získávají.

Nejdůležitější součástí slavnostního dopoledne bylo předání vlastního certifikátu generálním sekretářem Evropského svazu lázní panem **Joachimem Lieberem** předsedovi představenstva Anenských slatinných lázní **ing. Radimu Kalfusovi**.

Dr. Kurt von Storch ze stejnojmenného institutu ve Wiesbadenu, který se na náročné kontrole výraznou měrou podílel, shrnul a vysvětlil, jak celý proces certifikace lázní probíhal (kontrolováno bylo 420 kritérií).

V dopoledním programu vystoupil významný host celé slavnostní akce, předseda představenstva **TAUNUS BKK**, pan **Udo Sennlaub**, který se rozhodující měrou zasadil o tento slavnostní den v Anenských slatinných lázních. Již při uzavírání smlouvy na

Udo Sennlaub, předseda představenstva TAUNUS BKK předává certifikát pro Anenské slatinné lázně ing. Radimu Kalfusovi

Generální sekretář Evropského svazu lázní Joachim Lieber předává vlajku, která bude později slavnostně zvyčena v areálu lázní před hotelem Anna Marie

léčbu klientů TAUNUS BKK v loňském roce totiž trval na požadavku, aby lázně touto certifikací Evropského svazu lázní prošly a měly tak zkontrolováno poskytování svých služeb dle evropských norem a standardů.

Při předání velké plakety této zdravotní pojišťovny lázním pak zaznělo z úst přebírajícího **ing. Radima Kalfuse**, předsedy představenstva Anenských slatinných lázní, dvojí poděkování lázní panu Udo Sennlaubovi za pomoc a spolupráci se zdravotní pojišťovnou **TAUNUS BKK** i za certifikát.

Na závěr vystoupila místopředsedkyně představenstva **MUDr. Jitka Ferbrová**, která především poděkovala všem lékařům, zdravotnickému personálu, ale i všem ostatním za dobře odvedenou práci, která byla oceněna udělením tohoto významného certifikátu, který s pořadovým číslem 1 získaly právě Anenské slatinné lázně jako první léčebné lázně v Evropě.

Získáním certifikátu Evropského svazu lázní dosáhly naše lázně výrazného úspěchu, vždyť dle odhadu pana Dr. Kurta von Storcha splní kritéria Evropského svazu lázní v Evropě pouze 20% lázeňských zařízení.

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ
Ing. Pavel Bradík
hejman Královéhradeckého kraje

V Hradci Králové 16. 10. 2006

Vážený pane předsedo,

dovoluji mi, abych Vám poblahopřál k získání mezinárodního certifikátu kvality EUROPESPA med.

Jedná se o mimořádný úspěch Vaší firmy, který si zaslouží nejen moje uznání. Jsem přesvědčen o tom, že se všem pracovníkům Vaší akciové společnosti daří naplňovat stanovené, náročné cíle. Tajemstvím úspěchu v životě není dělat, co se mi líbí, ale nalézat zalíbení v tom, co děláme. A to dokazují i výborné výsledky Anenských slatinných lázní.

Do další Vaší náročné práce Vám přeji mnoho odborně schopných a loajálních kolegů, hodně energie, podporu a toleranci svých nejbližších a vám především pevně zdraví.

Súctou

Vážený pan
Ing. Radim Kalfus
předseda představenstva Anenské slatinné lázně, a.s.,
Lázeňská 165
507 81 Lázně Bělohrad

soubor Pifferaios reprezentoval ve Vídni

Naše bělohradské flétnistky mají důvod k velké radosti - v září zahájily už svoji 11. sezónu. Celých deset let šíří soubor Pifferaios nadšeným muzicírováním věhlas našeho města, letos poprvé i za hranicemi. Byl osloven, aby se zúčastnil na prezentaci krajů České republiky ve Vídni, kde spolu se souborem Kvítek a akordeonovým souborem reprezentoval Královéhradecký kraj.

To už měla děvčata za sebou vystoupení v Kutné Hoře, kam je na muzejní noc 20. května pozval do Muzea stříbra soubor Cantica. Hudba, rozléhající se ve starobylých klenbách, byla nádherným zážitkem. Zájezdu do Vídně předcházela Svatováclavský koncert v Jičíně a tradiční soustředění na Pecce. V prostorách hradu Pecka se loni konaly Harantovské slavnosti historického zpěvu, kde byl soubor oceněn za provedení staré italské hudby.

Slavný den nastal 30. září, Pifferaios měl tu sobotu dvě vystoupení. Pořadem provázela zkušený moderátor vídeňského rozhlasu, který svým duchaplným humorem navodil příjemnou atmosféru. Hezké české flétnistky, jasný zvuk fléten, melodický zpěv a k tomu i krásný slunečný den přilákaly na vídeňské náměstí Am Hof mnoho Vídeňanů i cizinců, sešla se tu pestrá směsice národností. Svůj obdiv nezvyklé hudbě dávali najevo i Japonci. Vždyť z pódia nezněla vídeňská valčík, ale stará muzika, místo operetním melodickým naslouchali diváci lidovým písním v krásné úpravě. A tak měla obě vystoupení velký ohlas. Ve stánku našeho kraje šly na odbyť hořické trubičky, krkonošská medovina, a účast byla pro posluchače přitažlivá i slosováním s hlavní výhrou - zájezdem do Prahy s ubytováním v pětihvězdičkovém hotelu.

Pifferaios stojí na pevných základech. Vedoucí, PaedDr. Ina Václavů, která vyučuje hru na flétnu na hudební škole v Hořicích, pracuje se souborem třetím rokem a vládne mu pevnou rukou. Soubor má i vlastní internetové stránky /www.pifferaios.unas.cz/. Je až podivuhodné, že poměrně malé amatérské těleso celých deset let nejen pracuje, tvoří, ale vyvíjí se a jde stále za něčím novým. Uznání Královéhradeckého kraje - spokojenost s úspěšnou reprezentací s tím, že se těší na další spolupráci - je velkou motivací pro další činnost. Díky drobným sponzorům se soubor odhodlal i k finančně velmi náročné akci - ve dnech 20. - 22. října nahrával v Raisově Památníku svoje CD pod režijním vedením Pavla Jurkoviče, autora mnoha skladeb z repertoáru.

Pro příští rok chystá Pifferaios Svatováclavský koncert v klášteře ve Slaném a v Roudnici n.L., plánuje i pozvání dalších hostů na svá vystoupení. Děvčata začínají pokukovat po výjezdu do ciziny, do Anglie, což je jedna z jejich vizí.

Naše flétnistky jsou skromné, ale soubor tak vynikajících uměleckých kvalit, který nikdy a nikde nevystupuje soukromě, ale prezentuje se vždy a všude jako soubor Pifferaios z LÁZNÍ BĚLOHRADU, zaslouží náš obdiv, naši vděčnost a maximální podporu. Ať se děvčatům zdaří všechny jejich plány!

Hodnocení volebního období

Vážení spoluobčané,

komunální volby, které se uskutečnily ve dnech 20. a 21. října 2006, **ukončily čtyřleté volební období 2002 - 2006**. Pokusím se ho nyní ve stručnosti zhodnotit.

Předně bych chtěl **poděkovat všem zastupitelům a radním za jejich práci**. Na rozdíl od řady jiných měst se v našem městě nepolitikařilo, ale snahou a cílem jednání zastupitelů byl rozvoj a prospěch města. To se projevovalo i při hlasování, kdy každý zastupitel hlasoval podle svého názoru, nikoliv podle rozhodnutí a příkazu nějakého vyššího, např. stranického, orgánu.

Vlastní hodnocení začnu **investičními akcemi** a čísly. Za 4 roky se nám podařilo získat **státní investiční dotace ve výši zhruba 108 milionů Kč** a celkem jsme proinvestovali téměř **190 milionů Kč**. Největší investiční akcí byla **rekonstrukce základní školy a výstavba školního sportoviště** za cca 90 milionů Kč. Bělohorské děti tak mohou navštěvovat moderní školu a při tělocviku i při mimoškolní činnosti využívat špičkově vybavené sportoviště. Dalším záměrem, který už ale bude řešit nově zvolené zastupitelstvo města, je získat do majetku města halu SOU a pomocí státních dotací ji zrekonstruovat (nové hlediště, nová sportoviště - bowling, squash) a vytvořit v ní zázemí (šatny, sprchy, sklady, občerstvení, atd.) pro venkovní sportoviště.

Z dalších investičních akcí bych chtěl jmenovat **položení dlažby z kamenné mozaiky na chodnicích** na Třetí straně, v Lázeňské a Komenského ulici a spodní části náměstí K. V. Raise včetně úpravy prostranství před veřejnými WC, dále **vybudování chodníků** v Kotykově aleji a Jínově ulici, **opravu komunikací** ve Štefaníkově, Jínově a Bezručově ulici a v ulici Karla Moora.

U příležitosti stého výročí otevření **Fričova muzea** jsme zrekonstruovali i tento objekt (izolace, oprava schodiště, fasády a pamětních desek), dokončili jsme **opravu kulturního domu ve Hřídělcích, hasičské zbrojnice v Lánech a veřejných WC**.

Významnou státní podporu jsme získali na **pokračování výstavby kanalizace** ve městě (D. N. Ves, Jiráskovo nábřeží, Třetí strana, U Lva, Nádražní ulice a u Pardoubku) a intenzifikaci čistírnou odpadních vod. Připravili jsme **projektovou dokumentaci na odkanalizování Horní Nové Vsi a Lánů**. Investorem této akce za více než 70 milionů Kč bude od příštího roku Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s. Jičín v rámci akce „Čistá Cidlina“. Vzhledem k této investiční akci jsme zatím odložili výstavbu chodníků v Horní Nové Vsi. Státní dotaci jsme získali i na **dokončení vodovodu v Lánech**, postupně rekonstruujeme též **vodovody ve Hřídělcích a v Uhlířích**.

Ve skončeném volebním období proběhla také **plynifikace** Harantovy ulice, Nerudovy a Kotykovy aleje, rekonstrukce **veřejného osvětlení** v Mandžusku a v ulicích Za Mostem, Havlíčkově, Husově a Štefaníkově, **odbahnění** rybníku Pardoubek, rekonstrukce **zámeckého parku**, zhotovení **informačního systému** ve městě, **naučné stezky** Po stopách K. V. Raise a dětské naučné stezky, **oprava pomníku** obětem první světové války v Horní Nové Vsi, **odhalení pomníku** posádce B-17 ve Hřídělcích a **oprava kulturních památek** (lev s přilbicí v zámeckém parku, sv. Jan Nepomucký, sv. Blažej, sluneční hodiny na Památníku K. V. Raise, atd.).

Podařilo se připravit **7 stavebních parcel** v ulici K. Moora a několik dalších ve městě, čímž se umožnilo zájemcům zahájit výstavbu rodinných domů. V letošním roce jsme ještě zahájili výstavbu **tenisové haly, sběrného dvora, chodníku** v Dolní Nové Vsi, **bytů pro příjmově omezené osoby** na Malém náměstí a **rekonstrukci veřejného osvětlení** v ulicích Komenského, Bezručově a kpt. Jaroše.

Máme též připravenou **projektovou dokumentaci na rekonstrukci haly SOU, na rekonstrukci Nerudovy aleje, Nádražní a Zámecké ulice, na výstavbu chodníků v Horní Nové Vsi, re-**

konstrukci Památníku K. V. Raise a přístavbu k tenisové hale (herna na stolní tenis a spojovací krček s posilovnou a sociálním zázemím) a **studie výstavby vodovodu v Brtvi, kanalizace v Brtvi a ve Hřídělcích a rekonstrukce domu č.p. 28 na náměstí** na sídlo městského úřadu.

Za realizaci všech investičních akcí bych chtěl poděkovat **místostarostovi města Jiřímu Bičíšovi**, který se přípravě, realizaci a kontrole těchto akcí věnoval s mimořádným úsilím a velice často bez ohledu na čas a pracovní dobu.

Ještě k investičním akcím: často jsem slyšel názor, proč místo např. tenisové haly nepostavíme koupaliště, proč místo opravy pomníku neuděláme chodníky. Skutečnost je taková, že na většinu investičních akcí jsme získali **státní účelové dotace**, které lze použít pouze na přesně specifikovanou investici a na nic jiného.

V zastupitelstvu města a ve městě se také hodně diskutovalo o dvou záležitostech. Šlo o prodej pensionu Pardoubek a výstavbu obchvatu. **Prodej pensionu Pardoubek** vysvětluji v posledním čísle Bělohorských listů. U **obchvatu** jsem byl přesvědčen, že jeho vybudování by městu velice prospělo, a to nejen zklidněním centra města, ale i možností využít lokality kolem něj jak pro podnikání, tak pro individuální bytovou výstavbu. Podobným způsobem jsem viděl vyřešenou dopravní situaci v řadě obdobných městeček v Rakousku, Švýcarsku nebo Německu. Výstavbu obchvatu se ale **občanskému sdružení Bílý Hrad podařilo pozastavit** a navíc zasláním dopisů o nesouhlasu občanů Lánů Bělohradu se stavbou obchvatu na různé instituce (včetně např. prezidenta republiky a hejtmana) a zviklat snahu těchto institucí o podporu výstavby obchvatu našeho města.

Městu se v uplynulých čtyřech letech podařilo definitivně získat dvě významné nemovitosti ve městě - **dětský tábor U Lva a zámek**. Zámek jsme zatím pronajali Střednímu odbornému učilišti a hledáme jeho budoucí využití. Jeho rekonstrukci bychom chtěli realizovat pomocí finančních prostředků z fondů Evropské unie. Rovněž tábor U Lva jsme pronajali ČSAD BUS Semily s tím, že ho mohou využívat zájmové organizace z našeho města.

Řadu investic i **oprav městského majetku** jsme prováděli vlastními **pracovníky střediska místního hospodářství**. Rovněž **údržbu veřejné zeleně** jsme prováděli plně v režii města. Rok od roku ale roste rozsah veřejné zeleně, kterou udržujeme, i požadavky občanů především na sekání trávy a někdy se nám

nedařilo mít včas všechny plochy posekány, ačkoliv jsme díky dotacím na podporu lázeňství **zakoupili víceúčelový traktor Belos a trávnickovou sestavu**. Tuto oblast bude nezbytné v nejbližším období dále posílit, vzhledem např. pro porovnání menší město Lázně Bohdaneč zaměstnává 4 zahradníky a zahradního architekta.

Nepodařilo se nám vyřešit využití domu č.p. 28 v čele severní strany náměstí. Tento dům považujeme výhledově vhodný pro umístění sídla radnice, bohužel na tento záměr nebylo možné získat dotační prostředky. Zlepšila se spolupráce s obvodním oddělením **Policie ČR v Nové Pace**, ale chybí postih za porušování předpisů v oblasti dopravy. Proto zastupitelstvo města schválilo v závěru volebního období **smlouvu o spolupráci s městskou policií** v Nové Pace. Zastupitelstvu města se podařilo najít „společnou řeč“ a **narovnat vztahy s Vodohospodářskou a obchodní společností, a. s. Jičín**, která se finančně podílela na dobudování kanalizace ve městě a bude investorem výstavby kanalizace v Horní Nové Vsi a v Lánech. Na městský vodohospodářský majetek byly s touto společností uzavřeny nájemní smlouvy. Schválili jsme **změnu č. 1 územního plánu města**, kde došlo především k rozšíření lokalit pro individuální bytovou výstavbu.

Zastupitelstvo města výrazně podporovalo **kulturu a sport**. Bohužel úctám bělohradských občanů na některých kulturních akcích (např. divadelní představení, některé koncerty, atd.) je nízká a doplatek na tuto oblast z rozpočtu města roste. Z tohoto důvodu rozhodla rada města o výrazném omezení promítání **kina**. Naopak značný zájem ze strany občanů i návštěvníků města je o časopis **Bělohradské listy**, ale i tento je dotován z rozpočtu města. **Podpora sportu**, sportovních oddílů a budování a údržba sportovišť byla ze strany města značná. Výrazně se nám v této oblasti podařilo využít podpory sportu ze strany státu. Zastupitelstvo města podporovalo i další **zájmové a společenské organizace** ve městě a pořádání rozličných akcí.

Závěrem mně, **vážení spoluobčané, dovolte poděkovat vám všem** za zájem o dění ve městě a přílehlých obcích Brtev, Lány, Hřídolec, Uhlíře a Dolní Javoří. Díky vašim námětům a připomínkám se podařilo vyřešit řadu záležitostí. Chtěl bych poděkovat i **všem zaměstnancům města na čele s tajemnicí Mgr. Jitkou Košťálovou** za jejich práci, která často není vůbec jednoduchá. **Novému zastupitelstvu města**, které vzešlo z říjnových voleb, bych chtěl potom popřát hodně úspěchů v jeho činnosti, málo politikaření a neplodných diskusí, ale spíše dobrou spolupráci a společné úsilí o zlepšení životních podmínek v našem městě.

V Lázních Bělohradě 23. října 2006

Návštěva v tropech

(Chotečské tilandsie)

Je to až neuvěřitelné, ale v těsné blízkosti Lázní Bělohradu bují neobvyklá tropická a subtropická vegetace, voňavé království pana Antonína Lukscheitera a jeho syna Ondřeje v Chotči. Rozčepýřené a nadýchané tilandsie se zachytily drápkem na visutých stěnách a už se nepustí, stačí jim k životu jen vzdušná vlhkost. Jsou stejně houževnaté jako jejich pěstitel, který jde vytrvale za klukovským snem, podníceným četbou o Fričovi. Úctyhodné množství tilandsií - 300 až 400 druhů, bromeliové květiny, orchideje, kaktusy, sukulenty - vyměnily teplé klima Střední a Jižní Ameriky za Podkrkonoší, kde zapustily kořínky do české země. V rukou zkušených pěstitelů se jim daří dobře. Oba mají hluboké znalosti, sledují nejnovější odbornou literaturu, vydávanou v Anglii. Svě zájmy rozšiřují i na pokojové květiny, dracény, palmy, durmany. O náročnosti práce svědčí to, že každá z rostlin vyžaduje kvůli ochraně druhu osvědčení, povolení k oficiálnímu pěstování. V Chotči se tak podílejí na záchraně zejména venkovních orchidejí, které jsou ve své domovině na vyhynutí.

Pěstitele nakupují své květiny od firem v Brazílii, ve Španělsku, na Sicílii, vyměňují výpěstky se sběrateli, navštěvují burzy v Holandsku i výstavní akce v naší republice.

Co je na těchto rostlinách tak přitažlivého? - „Čím jsou ošklivější, tím jsou vlastně hezčí,“ říká pan Lukscheiter, „to nejsou rostliny pro okrasu, na květ, to není do vázy, je to zajímavost, kterou ocení především sběratel.“

Oba pěstitele těší radost lidí, kteří si vzácnou rostlinu koupí. K jejich náročným pracím patří i okamžiky napětí před rozkvetem nové nádherné orchideje s neobvyklou vůní, i radost z pohledu na nevídané množství kaktusů, které ve sklenicích rostou, kvetou, žijí a dýchají v poklidné symbióze.

Firma se zabývá pěstováním a prodejem tilandsií již 15 let a sbírky se neustále rozrůstají o nové zajímavé druhy. Prodejní výstava se v Chotči koná každoročně od posledního pátku v květnu do první neděle v červnu, denně od 9 do 17 hodin.

Když člověk propadne kouzlu ušlechtilé záliby, jako v případě Lukscheiterových, naplní to život krásou a bohatstvím. Přejí oběma, otci i synovi, ať se jim podaří uskutečnit všechny zamýšlené plány - na zřízení laboratoře i na parkovou úpravu zahrady!

ZÁMECKÁ HOSPODA

Proti bělohradskému zámku stojí budova, které se hezkou řádku let říká „důchod“. Dnes sotva jeden ze sta místních ví, že budova byla zámeckým hostincem. Původní dřevěné stavení nechala vrchnost v blízkosti pivovaru, o kterém je zmínka již v roce 1623. Celá staletí stála hospoda na levé straně „výpadovky“ na Jičín osamocena. Ještě v roce 1841 byla posledním bělohradským stavením, dále byla pouze panská zahrada a pole. Hospoda za své dlouhé existence nesla mnohá jména - Panská, Zámecká, dle paměti K. V. Raise Dolení, a na rozhraní 19. a 20. století i hotel U Bílého hradu.

Prvním šenkýřem byl v roce 1696 Jan Kráčmar, pocházející ze starobylého rodu panských ovčáků. V patrovém nájemním bytě žil se svou rodinou i Antonín Šulc, penězokaz, nejproslulejší místní postava své doby. Poslední majitelkou je Anna Erlebachová, která v r. 1909 prodává objekt hraběnce Heleně Merweldtové. Bělohradský pivovar zaniká 1880, hospoda jej přežila o necelých 30 let. Končí pohostinská činnost, hraběnka zde zřizuje byty pro své hajné, kteří věrně sloužili vrchnosti na dvanácti hájenkách v okolí. Proto název - důchod.

Původní čp. 59, dnes čp. 97. Nové dřevěné stavení v r. 1782. Od poloviny 19. st. kamenné.

Majitelé a šenkýři:

1717 - 1730 Jiří Bayer a po něm děti: Jan, Václav a Dorota

1730 - 1780 vrchnost

1788 - 1830 Karel Čížek

1830 - 1865 Václav a Josefa Šnejdrovi, Theodora Mikšová

1865 - 1909 František, Josef a Anna Erlebachovi

„V přízemí byla hospoda, sál, kde se hrálo i divadlo, kuchyň a příslušenství. Nahoře pokoje. Za hotelem velká zahrada. Tu jsme v zimě polévali a vytvořili tak kluziště. Bruslit k nám chodila společnost pánů a dam, kteří si říkali Ašanti. Páni měli na krku veliké červené vázanky, dámy široké bílé papírové klobouky. Páni pozvali k nám dámy na čaj. Dámy jim připravily hostinu. Jedna donesla košík koblíh, druhá dort, třetí pečenou kýtu, čtvrtá obložené chlebíčky, jiná výborný uzený jazyk. Zkrátka, ženský se daly vidět. Pak se tančilo, hrály se hry. Zpívalo se. Hrál jsem na klavír. Nic velkého, mistrovského, ale to, co jsem znala, se dobře uplatnilo. Zábavy byly družné, veselé. Jiné než dnes. Hosté nenároční, spokojení s málem. V létě jsme měli plno. Přepažením jsme ze sálu udělali 3 pokojíčky. V jednom paní ředitelová z Benešova, ve druhém nadlesní ze Dvora a ředitel gymnázia. Ve třetím, nejmenším, korpulentní paní mlynářka. S tou se v noci rozsypala postel. Byla z toho jen legrace, žádné hubování, žádné mrzuté tváře.

Mezi naše stálé hosty patřili učitelé: Brouček, Rota, Smolík, lékárník Černochoch, doktor Josef Lelek, oficiál Hamr, ředitel

Golista, úředník továrny Kulhánek. V hotelu U Bílého hradu jsme byli 9 let, pak jsme přešli do Lázeňského hotelu,“ vybírám ze vzpomínek paní Kolářové, jejíž otec byl jedním z posledních nájemců.

„Název U Bílého hradu se před sto lety používal často. Josef Lelek postavil v místech dnešní budovy družstva ZEPO hostinec s tímto názvem. Zároveň byl i hotel U Bílého hradu Kolářových. Host hotelu Kolářových byl někdy omylem poslán z nádraží k Lelkovým, jejichž Bílý hrad byl velmi blízko. Jinak, my kluci z Lázeňské jsme válčili s kluky z důchodu. Hráli jsme i hokejový zápas s LTC Důchod. Ve středu 28. února 1940 v půl desáté ráno. Vyhráli jsme 3:1. Za důchod nastoupili bratři Matoušovi, Josef a Vašek Šilingovi, Zdeněk Hrnčář, Pánek a Vorlický,“ vzpomíná spisovatel Svatopluk Hrnčář na mladá léta a slova dokládá 1. číslem časopisu HC Bělohrad. Časopis má na titulní stránce krásně malovaného hokejistu a nápis Hockey zdar! A vůbec je v něm spousta zajímavostí...

„Můj děda se učil zahradníkem u bělohradského panství. Hned po dovršení čtrnácti let, v roce 1902. Do Bílého hradu chodil s mladým kovářem Václavíkem stavět kuželky. Před několika lety jsme při malování objevili typickou starou hospodskou malbu. Ptáci, linky, ornamenty,“ hovoří 43letý revírník Lesů ČR Gustav Plecháč. V jeho kanceláři v domě čp. 97 byla kdysi dávno hospoda.

Panská, Zámecká, Dolení, hotel U Bílého hradu. Něco málo přes 200 let žila tahle hospoda, hostinec, hotel. V Javorce uteklo za tu dobu hodně vody. V Hůře, na Byšičkách, v Dubině se pokácelo, popadalo a vyrostlo hodně stromů. Hospoda sloužila desetiletí, staletí. Formanům projíždějícím kolem posloužila bělohradským pivem. Nespočet pánů, poddaných, sedláků, řemeslníků, sousedů, lázeňských hostů a vážených štamgastů sedělo u jejích stolů. Nejstarší bělohradská hospoda. Dnes sotva jeden ze stovky místních to ví...

KAREL

V Prostřední Vsi, kde má Javorka splav, byl před kovárnou Josefa Václavíka travnatý plac.

Dnes je tady barák Stehlíkových a lesík břízek. Občas sem v padesátých letech zavítal i menší cirkus. Pro nás, kluky, to bylo fotbalové hřiště. S námi chodil kopat i borec o deset let starší, urostlý kolohnát, silný chlap. Kličku nikdy neuměl, techniku neznal. Válcoval a ničil nás svou ohromnou silou. Jednou rukou přepral tři kluky. To když jsme zrovna nečtali. Bydlel se dvěma bratry a rodiči v hospodářském stavení proti mohutným kaštanům. Sedlácká rodina. V mládí dostal zápal mozkových blan a od šesti let byl celých devět roků v Praze v ústavu pro hluchoněmé. Ve dvaceti tahal s koněm po úzkokolejce vozíky rašeliny z Bažantnice do Anenských lázní. Dřel na poli i kolem stavení. **KAREL BAREŠ.**

Karel a fotbal

Mnohdy byl jediným divákem. To když hustě pršelo a kopali žáci. Vrazili mu do ruky i pomezni praporek. Jak byl balón v autu, zvedl praporek, pak ukázal, že bude vřazovat ten ze soupeřů, který byl první u míče. Ofsajdy nemohl poznat. Naprostý obětavec. Kufry, jež natahal k autobusům a na hřiště. Tyhle kufry plné kopaček a dresů všech domácích mančaftů se nedají spočítat. Karel a tuny výstroje. Na bělohradském fotbalovém hřišti je větší mezi prvními. Když mě vidí, už běží s nataženou pravíci. Stisk je silný, chlupský. Ptám se: Karle kolik? A z jeho němých úst jasně slyším: tříí - nula, súúúp! Ukazuje tři zdvižené prsty. A je jedno, koho máme za soupeře. Harant Pecku, SK Jičín či Spartu s Matušovičem a Lustrinellim...

Karel a hokej

Obdobná situace jako s fotbalem. Jen ta výstroj je těžší a navíc přiberme i Karlovo vyhrnování sněhu z ledu. Když Franta Rachota fungoval v roli hokejového golmana, nikdy netáhnul betony a ostatní brankářskou plnou polní. To zařídil Karel...

Karel a biograf

Dnes již biograf v Bělohradě nefrčí. Ve slavných dobách seděl Karel dobrou hodinu před začátkem na širokých kamenných deskách schodů. Pod ním zahrádka s deskou legionáře Jana Beneše. Promítat se mohlo cokoli. Takovou věrnost místnímu bijáku snad měly jen paní cukrářová Mistrová a paní Berná.

Karel a kostel

Pan farář Mokřý nechával Karla o nedělní ranní bohoslužbě rozsvěcet kostel. Karel si to moc považoval. Vstával v šest ráno a po půl sedmé byl před kostelem. Neděli, co neděli.

Karel a bonboniéry

„Patnáctého září měl Karel sedmdesát. Dostal 17 bonboniér. Ty má hrozně rád, čokoládové bonbony v pytlíku, to není ono. Bonboniéra je největší dárek pro něho. Svetr, košile, tisícovka - s tím u něho neuspějete. Občas se ve svém stavení dívá na televizi. Většinou na fotbal, před sebou má bonboniéru,“ vypravuje švagrová Jaroslava Barešová, Karlova dobrá duše.

„Snad má Karel odmalička strach z doktorů, z bílého pláště. Když přijde k nám na středisko, tak mám pro něho připravenou nějakou sladkost, bonbony, sušenky. Hned se cítí líp,“ hovořím o Karlovi s obvodní sestrou Jiřinkou Růžičkovou.

Karel a lidé

Myslím, že tohle spojení je nejuvštějnější. Má rád lidi, je rád mezi nimi, váží si lidí. Váží si lidí, jež si váží jeho. V našem malém městě je spokojen. Lidé znají jeho, on zná je. Ve velkém městě by byl ztracen. Jak Otík z filmu Vesničko má středisková.

Není mu rozumět, lze mu však porozumět. Tak, Karle, jedeme dál. Jedem, sedmdesát, nesedmdesát. Súúúp, dobrýýý!

Zeptali jsme se za Vás

Jak je to se zpětným odběrem elektrozařízení z domácností, likvidacím poplatkem při nákupu nového elektrozařízení a kde se mohou blíže informovat?

Nakládání s elektrozařízeními upravuje část čtvrtá, díl 8 zákona o odpadech č. 185/2001 Sb. v platném znění a prováděcí vyhláška č. 352/2005 Sb. Zákon v § 37g definuje zpětný odběr elektrozařízení jako odebírání použitých elektrozařízení pocházejících z domácností od spotřebitelů bez nároku na úplatu na místě k tomu určeném výrobcem (vymezení pojmu výrobce je pod písm. e/ téhož paragrafu).

Dle § 37 k odst. 1 zpětný odběr zajistí výrobce zařízení, to znamená, že zajistí, aby byl spotřebitel posledním prodejcem informován o způsobu provedení zpětného odběru (sběrná místa, apod.) - viz též § 38 odst. 4 zákona. Poslední prodejce pak ještě musí zajistit, aby spotřebitel při nákupu nového zboží mohl zboží použité, stejného typu a počtu kusů odevzdat v místě prodeje nebo dodávky (tzv. - kus za kus, ostatní odevzdá na příslušném sběrném místě). Financování nakládání s elektrozařízeními z domácností (zpětný odběr, zpracování, apod.) uvedených na trh po 13. 8. 2005 zajišťuje výrobce, přičemž vynaložené náklady jsou zohledněny v ceně výrobku, při prodeji se odděleně neuvádějí. Pro zařízení uvedená na trh před 13. 8. 2005, tzv. historická elektrozařízení, jsou výrobci povinni vytvořit systém, do kterého přispívají na zajištění zpětného odběru, zpracování použitých elektrozařízení. Zavádí se tzv. příspěvek na historické elektrozařízení (PHE), který se může uvádět odděleně při nákupu nových zařízení. Pro každou skupinu elektrozařízení (příloha č. 7 zákona o odpadech) zajišťuje financování nakládání s historickým zařízením pouze jeden tzv. kolektivní systém. Z uvedeného je tedy zřejmé, že tzv. „částka na ekologickou likvidaci“ není určena k zajištění likvidace nového zboží, nýbrž na zboží stejného typu, uvedeného na trh před 13. 8. 2005. U zárovek lze říci, že uvedená prováděcí vyhláška v příloze č. 1 uvádí zařízení vyjmutá ze skupiny elektrozařízení (nevztahuje se na ně tedy povinnost dílu 8 zákona o odpadech), a to jsou mimo jiných také běžné, přímo žhavené žárovky a svítidla pro zářivky z domácností. U ceny tohoto zboží by se neměl platit ani PHE.

S pochybnostmi je možné se obrátit přímo na MŽP, odbor odpadů v Praze.

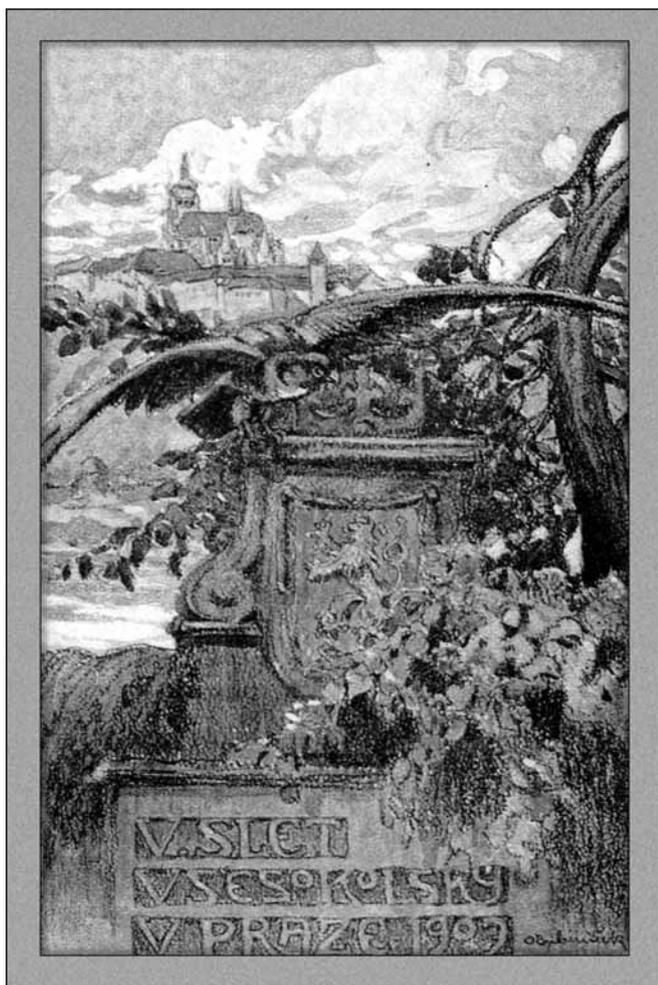
JUDr. Ing. Emil Rudolf
ředitel odboru výkonu státní správy
Ministerstvo životního prostředí
pracoviště Hradec Králové

Historie bělohradského sokola

*„Ty luňzdo sokolí, stůj tvrdě směle!
Stůj ke cti obce, k blahu národu,
kde zráló zrno, bratrství nechť zraje
a vydá jednou krásnou úrodu!“*

Úryvek z básně Leontíny Mašínové

Dopisnice z 5. stletu

Pokračování z minulého čísla

Historie bělohradského Sokola pokračuje vzpomínkou Václava Pecha na Všesokolský slet:

Sletové cvičiště tehdy bylo na Letné. Nad čelní tribunou, vysoko na střeše, byl náčelnický můstek a po stranách dvě malá pódia, na kterých předcvičitelé předvedli nejprve v pořadí jednotlivá prostná. A když po každém předcviku začalo cvičení 7600 mužů, tu jen člověk cítil, jako závan lesního větru jednotlivé rozmachy paží a okolo sebe, oko kmitlo, řady bratří přede mnou, za mnou, napravo i nalevo ve vyrovnaných řadách, bílá tílka a černé šponovky. I čapka tu a tam spadla z hlavy na zem, ale nebylo kdy na zvednutí, až po cvičení, kdy pohyb jedince v tom moři byl divákovi nezatelný.

Sokolové v roce 1913

A pak průvod všeho Sokolstva Prahou. Řadili jsme se my z Jičínka v Tábořské třídě /později Legerově / na Vinohradech. Šlo se jásající Prahou v záplavách praporů a chvoje až na Staroměstské náměstí. Tam Sokolstvo uvítal primátor Podlipný a jemu odpovídal starosta ČOS dr. Scheiner. A věru, těch třináct tisíc účastníků průvodu se dobře vešlo na historické náměstí, protože pamatuji, že s bratrem Urbanem jsem se dostal na chodník u knihkupectví Storchova a že tam bylo zcela volně.

Významnou osobností bělohradského Sokola byl Josef Pech. Starostou Sokola byl zvolen v roce 1910 a s malými přestávkami zůstal až do roku 1950, kdy byl na vlastní žádost z této funkce uvolněn. Stal se také starostou našeho města. „Práce v Sokole byla mým životním dílem a mou radostí,“ jsou slova, kterými se loučil při odchodu z funkce.

Městská školní rada vyhověla žádosti a v roce 1911 zapůjčila Sokolům tělocvičnu, ve které se konaly i vzdělávací přednášky. Občané svou účastí o ně projevovali značný zájem, do roka bylo uspořádáno až 12 přednášek. Ty se týkaly vzpomínek z cest, historie, otázek školství a výchovy i jiné. Kromě pěveckého kroužku byl založen Divadelní spolek, který během roku nacvičil až 3 představení.

S tělovýchovnými i kulturními programy se jednoty navzájem navštěvovaly. Byly to veselá a radostná zájezdy na žebřinových vozech. S nimi jako majitel povozu

Josef Pech

a kočí jezdil většinou pan Fól, rolník z Prostřední Nové Vsi. Členové jednoty měli za povinnost dodržovat Stanovy Sokola a jejich poměrně přísný řád.

V roce 1912 se v Praze konal VI. Vsesokolský slet, který symbolizoval jednotu všeho Sokolstva. Z Bělohradu se jej zúčastnilo 42 členů v kroji, 25 v občanském obleku, 27 cvičenců prostných a 1 družstvo závodilo v atletice.

O dva roky později, 19. července 1914, se konal Dětský den se cvičením dorostu a žactva. Ve škole byla uspořádaná výstavka pohlednic a upomínek z cest.

V tento den byla vyhlášena mobilizace. Hned prvá výzva odvolala 6 bratří z 12ti členného cvičitelského sboru a jednatele Václava Blímu, který byl zanedlouho prohlášen za nezvěstného. K jeho návratu niky nedošlo. Do války bylo z bělohradské jednoty Sokola povoláno 113 bratří, 11 jich padlo do zajetí, 20 padlo v boji. Na jaře roku 1916 bylo dokonce povoláno 16 dorostenců. Dorostenec Josef Holouš z Tikov v této válce padl.

V pamětní knize jsou zapsána jména všech povolanych do války, všech padlych, 7 legionářů. Z nich nejvyššího vyznamenání Francie - Válečného kříže s palmou - se dostalo spolu s povýšením Janu Benešovi. Bohužel, in memoriam. Padl v poslední bitvě u Terronu dne 22. října 1918. Za pár dní nato skončila první světová válka. Janu Benešovi byla dne 3. června 1934 na bělohradské Sokolovně slavnostně odhalena pamětní deska.

Vraťme se však ještě do doby 1. světové války. V roce 1915 se opět začalo cvičit, ovšem s menším počtem cvičen-

ců. Válečná doba sblížovala okolní jednoty, které pořádaly výlety a tělocvičná a kulturní vystoupení. Tradiční shromáždění bělohradských Sokolů se konala vždy 6. července v lesíku U Lva. Zaplála vatra, zazněly oslavné i vlastenecké písně k uctění památky Mistra Jana Husa. I tato setkání byla po čase zakázána. Dne 12. listopadu 1915 při 500. výročí Husovy mučednické smrti byla ve vší tichosti v sadech před školou symbolicky zasazena Husova lípa. Při domovní prohlídce u starosty Josefa Pecha byla nalezena pamětní kniha Sokola. Do ní Josef Pech zapsal tuto událost slovy vyjadřujícími pocity, s kterými byl tento akt vykonán:

Doba 500letého výročí mučednické smrti neohroženého hlasatele pravdy, mravní čistoty, volnosti a svobody se přiblížila, jaká však hrozná to ironie osudu, právě uprostřed světové války, kdy vše to krásné pro což on bojoval, trpěl a zemřel bylo nejvíce potlačeno a kdy triumfovalo jen násilí, sobecká panovačnost a vše to, co hrozná válka sebou přináší. Žijeme však ve válce, ve válce hrozná jaké neznají dějiny světa, železný krok dějin mění dnes a bude měnit osudy a žití národů, což jest pak v době takové život a osud jednotlivce? Vždyť dnes již mnohá drahá hlava našich bratří a mnohých dobrých občanů dříme věčný svůj sen v daleké cizí zemi, ta, která ještě před nedlouhou dobou byla plna krásných myšlenek nadšení, nadějí a také starostí o svoji rodinu, jednotu a porobenou vlast.

Jednatel Jaroslav Beneš na valné hromadě v r. 1915 pronesl tato slova:

Milé sestry, milí bratři! Již podruhé je svolán náš kroužek k výročnímu účtování činnosti své v době, kdy tvoří se nové světy, kdy rozhodují se osudy národů. Rok 1915 bude neblahým písmem zapsán v dějinách Sokolstva, zůstane trdnou vzpomínkou v kronice všech jednot, bude znamenati brzdu veškeré činnosti a práce sokolské. Mnoho členů z našich jednot jest povoláno do armády, mnoho zdatných pracovníků zaměnilo dobrovolnou povinnost svoji s nucenou kázní vojenskou, neustále další odcházejí, takže náš bratrský kroužek je den ze dne užší. Jednoty jsou zeslabeny - ústředí rozpuštěno - Sokol byl zasažen v letu zhoubnou bouří válečnou.

Za tato slova byli oba zatčeni a odsouzeni:

Josef Pech na 10 měsíců, Jaroslav Beneš na 8 měsíců. V prosinci 1916 byla jednotka Sokola rozpuštěna. Jaroslav Beneš si svůj trest celý odpykal v Josefově. Josef Pech byl po dvou měsících vězení odvolán na frontu. Ze zdravotních důvodů byl po čase z fronty odvelen zpět a na základě superarbitračního řízení obdržel na 1 rok dovolenou. To se psal již rok 1918 a události válečné, vojenské i politické spěly rychle ke konečnému vyřešení.

Pokračování v příštím čísle

Prostná žen 1913

Staletí nad Vřesníkem

Vlevo hradiště Valy v pozadí Krkonoše

**OBECNÍ
ÚŘAD
VŘESNÍK**

„Vřesník je rozložen na staré zemské stezce, která vedla od Hořic k hranicím. Na pahorkovité vysočině, tvořící přechod z Labské kotliny ke Krkonošům, ve výšce 430 m.n.m.“ Tak hovoří věcně kronika.

Málokdo ale ví, že historie této úhledné, čisťounké obce byla tak dramatická a život předků tak tvrdý. Písemné prameny se poprvé zmiňují o Vřesníku r. 1338 v souvislosti s těžbou stříbra. Ale pravěcí obyvatelé zde sídlili už v mladší době kamenné, jak dokazují nálezy kamenných, z části pazourkových nástrojů. Unikátní je mlecí oválný kámen - drtidlo na obilí, nalezený v bývalé pískovně u Skalek. Doba železná, asi tisíciletí př. Kr., zanechala halštatské střepy, popelnicový hrob a obětní kámen.

Roku 1958 byla při kopání základů pro stavbu kravína na Noskově poli narušena sídlištní jáma a v hloubce 25 - 50 cm bylo nalezeno mnoho nádob zdobených vlnovkou. Dr. Turek, který vedl právě archeologický výzkum na Valech, přemístil svou pracovní skupinu na Vřesník a stáří nálezů určil do starší doby hradištní, do 7. - 8. století. Pro výjimečnost a stáří tohoto nejsevernějšího známého slovanského hradiště přišla z archeologického ústavu v Praze žádost o přemístění budovaného kravína jinam. Sídlíště bylo značně rozsáhlé, jádro osídlení bylo na území dnešní vesnice u zdrojů vody. Obyvatelé se kromě zemědělství zabývali také výrobou železa z místní rudy z „Červené skály“ u Skalek, vyráběly se zde i šperky.

O sto let mladší je hradiště Valy, bývalá důležitá pevnost na pokraji hraničního pralesa, se vzácnou památkou - mohylovým pohřebišťem. Na zalidněném území Vřesníku je také středověké tvrziště Hrádek. Nález středověkých zlomků kachlů s květinovým a zvířecím motivem ukazuje na existenci zemanského statku. Snad se dávní předkové cítili v kopcovitém terénu bezpečněji, snad je lákala romantika zdejší krajiny, snad dobrá zemědělská půda. Způsob obživy byl vždy pro lidská sídla rozhodující. V 80. a 90. letech 19. století se na Vřesníku celou zimu pilně předlo, každý den spěchaly po návsi přadleny s kolo vraty na přástvu. Výdělků z tkalcovské práce byly nepatrné a početné rodiny (8, 10 i více dětí) hladověly. Chudé děti chodily i za mrazů do školy bosy. R. 1895 měla dvoutřídku na Vřesníku nejvíce žáků, navštěvovalo ji 129 dětí, včetně těch z Vidoňe a Tetína. Větší výdělků byly později při výrobě

skleněných perel, které se vyvážely do ciziny. V 60. letech 19. století byl učiněn pokus otevřít uhelné doly. Na uhlí se soudilo podle zuhelnatělých otisků rostlin a modrošedé hlíny u potůčku, přitékajícího od Bukoviny. Horníci ze Svatoňovic hledali r. 1854 uhlí v Dubovci, ale marně.

Tajemný Vřesník jistě ještě skrývá své záhady; o mnohém by mohla vyprávět památná lípa u rybníka i zasněžené lesy na Valech a na Homolce, hořící do modré oblohy červenožlutými a hnědozelenými odstíny. Staletí střídala staletí. „A tak čas neustále plynul jako voda v potoce. Rok za rokem zapadal do moře věčnosti. Nová pokolení vstávala a hlásila se v osadě k životu a lopotné práci. Starší generace odevzdávala jim těžce nahospodařené dědictví a odcházela konečně tam, odkud není návratu. Neúprosný zákon života a smrti stále se opakoval...“ zapsal moudře r. 1924 první vřesnický kronikář František Novotný.

Pokračování příště

ANNA VOJTĚCHOVÁ

* 31. 8. 1906

† 9. 8. 2006

Vzpomínky na moji milou babičku, ale i návod, jak se v dobré fyzické i duševní pohodě dožít 100 let.

Svůj kraj a hlavně svůj rodný Bělohrad opravdu milovala, a proto si dovoluji podělit o vzpomínky na její vzácně dlouhý život se čtenáři Bělohradských listů.

Babička se narodila v r. 1906 v rodině tkalcovského mistra v roubené chaloupce v Dolní Nové Vsi. Rodina byla, jak bylo tehdy běžné, dosti početná. V jedné místnosti přebývalo s rodiči 5 dětí. Vzpomínám si na její vyprávění, jak se ukládali ke spánku, v postelích se spalo po dvou

a menší děti spaly v šuplatech, která byla přes den zasunuta pod skříní. Babička byla druhorozené dítě po bratrovi, tak se musela brzy starat o mladší sourozence a nemohl se jí proto splnit sen stát se učitelkou. Po absolvování obecné a měšťanské školy musela nastoupit do textilní továrny v D. N. Vsi. Práce u hlučných textilních stavů jí pro její slabou a malou postavu a citlivou povahu zdravotně nesvědčila. V zaměstnání ji proto vystřídal maminka a ona se plně starala o své 3 mladší sestry, domácnost a malé hospodářství.

Ve chvílích volna se ráda procházela po malebném okolí Bělohradu, ráda chodila zejména na Byšičky. Na svých procházkách se jako mladé děvče potkávala dokonce i s K. V. Raísem a vedli spolu asi zajímavé rozhovory, protože na tyto okamžiky často vzpomínala.

Na procházkách zámeckým parkem se zase občas potkávala i rozmlouvala s paní hraběnkou Merveldtovou, majitelkou zámku a lázní. Ta si ji oblíbila a nabídla jí zaměstnání v lázních. Povolání lázeňské ji moc bavilo. Pomáhala nemocným lidem a přitom poznala i mnoho zajímavých lidí z řad umělců, kteří se jezdili zotavit do bělohradských lázní.

Anna Vojtěchová u lázní

Babička měla moc milou a vlídnou povahu a tak svým příjemným hlasem, milým úsměvem i slovem uměla pacientům pomoci nejen od bolesti, ale i pohladit po duši.

O prázdninách jsem k babičce často jezdila a ráda jsem za ní chodila do lázní. V přijímací kanceláři pracovala i její mladší sestra a já jsem je ráda pozorovala při práci. Největší radost jsem měla, když jsem se mohla v pátek odpoledne v lázních vykoupat ve velké vaně, ale nemohla jsem tehdy pochopit, že se lidé mohou chodit koupat do toho černého bahna, tehdy bylo ještě v dřevěných kádích. Dnes to již chápu a sama jsem léčivých účinků rašeliny několikrát využila. Babičce práce v lázních skutečně moc svědčila, strávila tam vlastně celý aktivní život. Vzpomínám také na to, jak o polední přestávce sedávali venku na lavičkách pod krásnými vzrostlými smrkami, v místě, kde je dnes přijímací kancelář. Babička měla ráda sladkosti a tak jí kolegové nosili od oběda zákusky a říkali jí sladká paní Aninka. I po odchodu do důchodu pracovně vypomáhala v lázních ještě o dovolených a i potom sledovala veškerý kulturní život. Pravidelně se zúčastňovala zájezdů do divadel, ráda měla nedělní koncerty v Bažantnici, různé výstavy i kulturní představení, jejichž pravidelnou účastnicí byla až téměř do 95ti let. Když jí bylo smutno, ráda si zašla na kávičku a zákusek do lázeňské kavárničky a tam si při pozorování lázeňského dění vzpomínala na svoje mladá léta. S potěšením sledovala i postupnou modernizaci lázeňského areálu. Doma se bavila hlavně úpravou své zahrádky, kde pěstovala různé skalničky a léčivé bylinky, které nám uměla při různých zdravotních potížích i doporučit.

Babička byla vzácně pozitivní, trpělivá a tolerantní člověk, nepamatuji se, že by se někdy na někoho doopravdy zlobila. Už samotná její přítomnost mne uklidňovala a takto působila jistě i na své okolí. Posledních 5 let života prožila v Domově důchodců v Mlázovicích. I zde dokázala být spokojená, nikdy si na nic nestěžovala, protože nechtěla nikomu působit starosti. Chválila zdejší sestřičky a nikdy nezapomněla sdělit, že má vlastně pěkné stáří, protože nemusí nic dělat. Na každé situaci si uměla najít to pozitivní a to ji provázelo skoro celý život. Od svých asi 80ti let nám při každé návštěvě opakovala, že má předpovězený život do 100 let a zřejmě díky této víře a pozitivnímu myšlení se jí to téměř vyplnilo. V 98 letech se dokázala fyzicky zotavit z operace zlomeniny krčku kyčelního kloubu, ale došlo po ní bohužel ke zhoršení intelektu a téměř ke ztrátě sluchu. I tak se ale po každé dokázala radovat z donesených sladkostí a nikdy se nezapomněla zajímat o svůj Bělohrad.

A tak si říkám, že moje babička vlastně skutečně uměla žít, měla ráda lidi, uměla pracovat, práce ji bavila, uměla si vyčlenit čas i na odpočinek a své záliby a uměla kolem sebe šířit pohodu, a proto jí bylo dopřáno dožít se tak vysokého věku.

Anna Vojtěchová mezi pracovníky lázní

Hodiny na věži odbily jedenáctou a po okně zadrněl přemrzlý sníh. Lehounké vločky vanuly podél domu jako bleďý dech a o chvíli nato se sníh spustil jako záclona. Mezi mraky tiše proploval úplněk a chvíli co chvíli prozářil krajinu svým studeným světlem. Předvánoční večer byl jako stvořený pro vyprávění, pro dávno zapomenuté příběhy, pro vzpomínky. Mými hosty byli duchové dávno zemřelých „strýčků“ a dědů“, kteří vlastně ani příbuznými nebyli, ale jako dítě jsem jim tak říkával. Přiložil jsem do kamen a zapálil svíci, v jejímž světle se temné siluety proměnily v lidské tváře. Muži seděli u stolu, nehmotní a bez pohnutí, ale jejich hlasy byly živé, jako bych je byl slyšel včera.

Jako první promluvil strýc František, řídící učitel bělohradské školy ve výslužbě. Zapálil si cigaretu a do očí mi vdechl obláček kouře. „Vzpomínáš?“ řekl svým temným zastřeným hlasem: „Když jedenáctá odbila a lampa ještě svítila... a lampa ještě hořela, co nad klekadlem visela...“ Jak bych mohl jen zapomenout, když onen krátký úryvek z Kytice měl takřka čarounou moc? Těch pár slov úplně stačilo, abych byl alespoň pár dnů hodný. Už jen pohled na tu útlou knížku, z níž mi strýc předčítal ty ponuré verše, mi naháněl hrůzu a slíbil jsem cokoli, jen aby přestal číst.

Po chvíli ticha, přerušovaného jen praskáním dřeva v kamnech, ozval se „děda“ Knejl. Jmenoval se Karel a kdysi mě zavedl do Hůry, kde mi vyprávěl hrůzostrašné historky o Hejkalovi, napůl člověku a napůl kozlovi, zákeřném stvoření pohybujícím se vysoko v korunách staletých buků, odkud seskakoval dolů přímo na záda zlobivých dětí, jež pak nemilosrdně rdousil a mrtvá těla pod kameny zvané slepence, zahrabával. Od té chvíle jsem se Kamenné Hůře obloukem vyhýbal a ještě dnes, po více než padesáti letech, procházím-li kolem Kulatého vrchu, instinktivně a úkosem pohlédnu vzhůru do korun stromů a po zádech mi přeběhne lehké mrazení, přestože tam vesele víří toliko sýkorky, brhlíci, drozdi a jiní opeřenci, kteří si namísto nervydrásajícího hejkání libozvučně prospěvují.

Vodníka z Pardoubku pak připomněl „strejda“ Olda Hlavatý, jenž poblíž toho rybníka bydlel. Jako kluci jsme na jeho druhý, rákosem hustě prorostlý břeh, chodili na „doutníky“. A jednou, to už jsem uměl plavat, vydal jsem se tam po vodě kraulem, avšak vrátil jsem se bez doutníků, protože když jsem doplaval na druhou stranu, v houští to zapleskalo, suché stvoly rákosů se roztřásly a doutníky se lámaly jeden za druhým. „To byl vodník“, řekl mi pan Hlavatý a dodal, že jsem měl obrovské štěstí, že mě nestáhl ke dnu. Protože těch, kteří na doutníky chodili od Brtve, si nevšímal, ale opovážlivce, kteří se přiblížili k jeho vodnímu hájemství, nemilosrdně utopil. Od té chvíle jsem se už doutníků nedotkl, dokonce ani těch od Brtve, protože díky té lysce, kterou jsem vyplašil, ale o které jsem neměl ani potuchy, jsem báchorce o vodníkovi uvěřil. Už proto, že sto dvacet kilogramů živé váhy „strejdy“ Oldy bylo dostatečným argumentem pravděpodobnosti jeho vyprávění, takže jsem věřil všem pitomostem, kterými mě často krmil. Přesto se ještě dnes občas ptám, jestli to s tím vodníkem nebyla pravda? Protože dnes tam skutečně sedí, byť dřevěný, nikoli však v tůni v rákosí, protože tůně vybagrovali a břeh vybetonovali, nýbrž na břehu, s kloboukem na hlavě a s fajfkou v puse.

Plamínek svíčky již zvolna skomíral, když promluvil pan Šulc. Starý hrobník byl jako živý; bleďý obličej jakoby vyřezaný ze slonové kosti téměř splýval s jeho šedomodrými vyšisovanými montérkami, jeho kostnaté ruce zbavené pigmentace se mu třásly. Suchým hlasem vyprávěl o tajuplné postavě v bílé říze, procházející se při úplňku po hřbitovní zdi na Byšičkách, o krvežíznivém psu s dračí tlamou, z níž mu sršela síra a šlehaly plameny, o poustevníku Augustýnkovi, jenž v hnědé kutaně a s bílým provazem kolem pasu bloumal kolem gotického kostelíka, o bezedném Černém jezírku, v němž se utopila hraběnka i s koněm a jejichž mrtvá těla se nikdy nenašla. Pokaždé mě při pohledu na jeho hladinu lehce zamrazí, přestože tu dnes v polostínu tajemna zimují jen divoké kachny...

Svíce zhasla, svítalo, hosté odešli a jejich šlápěje zavál nový sníh a starý čas.

O jednom nočním hostu jsem se ale nezmiňoval; o muži přísného pohledu v brýlích a s mohutným knírem pod nosem, který jen mlčky naslouchal, protože toho v životě navyprávěl až až. Ten člověk byl ve službě pragmatikem, v civilu básníkem. Byl archivářem hlavního města Prahy a jmenoval se Karel Jaromír Erben. „Když jedenáctá odbila...“

Příběhy, ať už pravdivé či fiktivní, mají sílu jen tehdy, známe-li důvěrně místa, kde se odehrávaly a pamatujeme-li dobře ty, kdož nám je vyprávěli. A oné sněžné noci jsem se o tom znovu přesvědčil. Šťastné a veselé Vánoce...!

František Kovářík, Karel Moor a Lázně Bělohrad

Co spojuje známého filmového a divadelního herce s naším slavným rodákem? Profaly se někdy jejich životní cesty? Jakou roli v tom hrálo naše město? Začneme pěkně po pořádku.

František Kovářík (1886 - 1984), velký herec, hrál většinou jen malé postavy, do nich však dovedl vnést lidskou hřejivost a nefalšovanou srdečnost. Těžko se věří tomu, že náš Kováříček, jak ho nazývali jeho kolegové, s hrál jen na prknech divadla na Vinohradech od r. 1920 do r. 1958 více než 400 rolí. Při tom jako herec začínal již v r. 1908. Co na tom, že ty role jsou na programu uvedeny třeba jako čtvrtý voják nebo sedmý chudás. I v nich zářil svým lidským obsahem a často daleko převyšoval své herecké okolí, jak na něho vzpomínají jeho kolegové. Připomeňme si ještě jeho více než 80 filmových rolí, z nichž snad každý zná profesora Hrbolka z filmu „Marečku, podejte mi pero“ či starého učitele z filmu „Pasfák“. František Kovářík je autorem memoárů „Kudy všudy za divadlem“ a v nich líčí také své herecké začátky u kočovných společností. Jako každý začínající herec v té době vystřídal několik souborů, až přišel rok 1909. V té době byl Kovářík u Choděrovky společnosti. Došlo tam k neshodě, všichni herci podali výpověď a rozjeli se hledat angažmá jinam.

Dejme teď slovo přímo Františku Kováříkovi: *...Nastoupil jsem do vlaku a ujížděl ke společnosti Karla Moora. Vy mladí možná nevíte, kdo to byl Karel Moor. Byl to vzácný muzikant a důstojný člověk. Když jsem k němu přišel se představit, vstal a musím říci, že jsme se dlouho vzájemně prohlíželi. Táhlo mě to k němu proto, že jsem o něm hodně slyšel a že mne jako člověk neobyčejně zajímal. Nabídl mi gázi osmdesát korun měsíčně a mne to docela popletlo: „Pane řediteli, to je moc, já přece nebudu hrát takové velké role, abych se vám takhle vyplatil!“ Usmál se: „Jen počkejte, zkusíme to, zkusíme to.“*

Tak jsme to zkusili a myslím, že on spokojen celkem byl. Já byl i v malých rolích pečlivý, dbal jsem na kostým i na masku, pečlivě jsem se líčil a to se mu zamlouvalo. Občas mne i dával za příklad. Neměl rád, když se na divadle něco odbylo...

Karel Moor měl orchestr. Vedle Zöllnerů to byla snad jediná divadelní společnost, která měla orchestr. Totiž asi osm muzikantů, u piana nějaký pan Procházka... neobyčejně důležitého vzezření. Všichni ti muzikanti mi připadali jako lidé, kteří jsou si vědomi, co umějí a jaká je jejich cena...

Karel Moor se před ně postavil, odklepal taktovkou a orchestr spustil třeba Barkarolu z „Hoffmannových povídek“. ...No hrají tu Barkarolu, ale Moor najednou máchne takhle do vzduchu taktovkou. Ticho a teď si je začal prohlížet jednoho po druhém odleva doprava a smutně pokyvuje hlavou: „Kdybyste věděli, co hrajete!“ Jeho kumštýřská důkladnost se těžce smířovala s „úsporným“ provedením díla tímto venkovským (rádoby) orchestrem. Ale za chvíli odklepal a - a hrálo se dál. Ale já jsem se přece jen nezbalvil pocitu, že se mu nemohu vyplatit. Měl jsem tam přitele, to byl takový můj utěšitel. Zasněcoval mne také do operetní praxe, ale nebyl jsem, myslím, pro operetu ten pravý typ. A protože jsem dostal dopis od kamaráda Martina... že je u společnosti Markovy... rozloučil jsem se s operetní společností Karla Moora. Karel Moor to pochopil, hezky lidsky jsme se dohodli, on mi dokonce ještě doplatil přesně, co byl dlužen. To se opravdu většinou při odchodu nedělo...

Připomeňme si nyní osobnost Karla Moora v návaznosti na tuto vzpomínku. Náš rodák, dobově význačný, avšak osudem trpce pronásledovaný mnohostranný český hudebník Karel Moor vystudoval pražskou varhanickou školu, ve zpěvu se potom ještě zdokonalil ve Vídni a v Terstu. Pardubice, Terst, Praha a Brno pak byla místa, kde vždy dva až tři roky působil jako zpěvák, dirigent, klavírista či houslista, přičemž zároveň nemálo komponoval. Pro nás je zajímavé zhruba třileté období mezi léty 1909 až 1912, kdy Moor založil vlastní divadelní společnost, která působila především v Poohří. Část finančních prostředků mu poskytlo ministerstvo kultury ve Vídni a dva čeští šlechtici - Kolowrat a Lobkowitz. Soubor byl vybaven dobrými kulisami, kostýmy, jevištní technikou apod. Měl, jak již víme, i svůj orchestr. Karel Moor chtěl promyšleně zvyšovat úroveň

představení venkovských kočovných společností. Jeho soubor tomu měl dát potřebné příklady a podněty. Tyto ušlechtilé myšlenky však narazily na malý zájem veřejnosti a Moor se dostal do finančních potíží. Zjara roku 1912 musel v Libochovicích na Litoměřicku od svých plánů ustoupit. Rozpusťil společnost a rozprodal divadelní fundus, přičemž tehdy libochovičtí ochotníci získali vybavení, které jim později pomohlo k rozvoji jejich záslužné činnosti. Poté ho neklidná povaha ještě zavedla do mnoha míst. Zadar, Bělehrad, Moravská Ostrava, Plzeň, Lublaň, Sarajevo jsou místa jeho působení. Teprve roku 1923 se navrátilo usadil v Praze.

Karel Moor prožil bezpočet šťastných i katastrofických událostí, přišel požárem o svůj venkovský dům s bohatým notovým a skladatelským archivem. Vždycky však zůstal poctivým člověkem a výtečným hudebníkem a naše město si ho právem váží. Pokračujme dále vzpomínkou Františka Kováříka:

Po létech, to už jsem byl dávno na Vinohradech, jsem jel za ženou do Lázní Bělohradu, kde byla na léčeni. A ona mne - pro překvapení - na procházce přivedla ke hrobu Karla Moora. Upravený hrob, plný květin, které mu tam dávali obyvatelé jeho rodného města. Tak jak jsem tam stál, hlavou se mi prohnalo - to je vám rychlost najednou - co jsme spolu prožili, a ze vzpomínek se mi vyloupil Karel Moor jako člověk i jako muzikant. A já si ho vážil v obou těch rolích...

ALUCON

ROZŠÍŘIL VÝROBU

Firma Alucon, kterou v polovině roku 2003 převzal nový majitel, německý nadnárodní koncern Freudenberg Haushalstprodukte, je výrobcem značkových kovových potřeb pro domácnost. Žehlící prkna a sušáky na prádlo pro vnitřní použití z výroby v Lázních Bělohradě dodává na trhy celé Evropy pod obchodní značkou „VILEDA“.

V letošním roce se firma rozhodla rozšířit svoji výrobu o nové linky na výrobu několika různých typů venkovních sušáků na prádlo. V nově postavených halách o velikosti 4.500 m² již dnes stojí montážní linky přestěhované z Anglie. Prvních 100.000 kusů výrobků bude v prosinci letošního roku připraveno ve skladech na prodej na jaře 2007.

Rozšíření výroby přineslo i další pracovní příležitosti pro Lázně Bělohrad. Alucon vytvořil 60 nových stálých pracovních míst, kde mohou místní lidé najít uplatnění na montážních linkách, v údržbě, skladu nebo technickém úseku.

V současné době při rozjezdu výroby, který je velmi rychlý, pomáhá asi 40 pracovníků z Polska, Slovenska a Ukrajiny, kteří budou postupně nahrazeni stálými zaměstnanci firmy.

Přestěhováním výroby venkovních sušáků na prádlo se firma Alucon stala jednou z významných firem koncernu, která je jako jediná zaměřena na výrobu kovových potřeb pro domácnost. (sn)

Vážená redakce Bělohradských listů, vážení občané města Lázně Bělohrad,

dovolte mi, abych reagoval na článek paní, kritizující chování motorkářů v našem městě. S ostrými slovy souhlasit mohu. Porušování pravidel silničního provozu je nepřijatelné, odsuzující a velmi nebezpečné! Není ovšem motorkář jako motorkář. Dnes motocykl může vlastnit každý, o tom není pochyb. Víte, srdeční motorkáři zastávají názor: „Není totiž důležité na čem jezdíme, ale hlavně že jezdíme.“ Z toho vyplývá, že není podstatná kvalita, cena, výkon ani maximální rychlost. Jet rychle dokáže každý.

Důležité je chovat se jako motorkář. To znamená dodržovat předpisy, být tolerantní, ohleduplný a hlavně předvídat. Předvídatý především při setkání s autíčkáři, pro nás plechovkáři. Ne všichni jsou špatní. To, co si ale dokazují někteří z nich na silnicích, je do nebe volající. Nebezpečná jízda, bezdůvodně pomalá či agresivně rychlá, nesprávné předjíždění, atd. Přestupky, jež udělá motorkář, odnese. Když je způsobí autíčkář, následky nese opět člověk v sedle motocyklu.

Během letošní krásné sezóny měli dva kolegové z Bělohradu a okolí pády. Oškli-vé pády. Přežili! Viníci? Vždy plechovky. Nezastavení na stopce, vjetí do protisměru. Bez komentáře!!! Neházejte nás proto do jednoho pytle. Jsme také jen lidé, kteří mají svůj zájem a záleží na každém z nás, jak k němu přistoupíme. A tak to je vším.

Závěrem mi dovolu, abych vám popřál hodně pohody a štěstí na cestách a nám motorkářům a motorkářkám krásné chvíle na mašinách.

S pozdravem Jan Mečtř - Mečiar, Občanské sdružení Motožmolci
Lázně Bělohrad 3. 10. 2006

Dovolená v Bělohradě?

O Lázních Bělohradě jsem slyšela mnoho chvály. Nejen na samotné malebné městečko s milými obyvateli, ale také na zajímavé okolí s překrásnými vyhlídkami na Krkonoše, vyhaslémi sopkami, hořickým sochařským parkem, slavným novopackým muzeem i mnohými poutními kostelíky a kaplemi. Ráda jsem proto přijala nabídku přátel, abych s nimi strávila dovolenou na jejich bělohradské chalupě. Nachází se mezi rodinnými domky obklopenými zahradami. Těšila jsem se na klidné posezení v ovocném sadě, který dokáže dávat podle potřeby slunko stejně jako chladivý stín. Brzy jsem však zjistila, že naše soudobá civilizace trpí hlukem a zápachem z aut stejně ve velkém městě, jako na venkově. Jako člověk přivyklý městskému ruchu jsem nevěřila svým očím (nebo spíše uším), kolik osobních aut, těžkých nákladů i traktorů od rána do pozdního odpoledne projíždí Bělohradem. Abych si neodnesla z dovolené mnoho nepřijemných zážitků, začala jsem chodit na procházky po okolí a vysedávat na stráních nad Bělohradem, dostatečně daleko od rejdišť motoristů. Klid se brzy vrátil do mé duše. Jen jsem při tom myslela na nešťastné obyvatele bělohradských domků sousedících s hlavní silnicí táhnoucí se podél Javoruky celým městečkem. Přijdou domů z práce a už aby utíkali ze svých krásných zahrad pryč do lesa. Ale oni se musí o své zahrady starat. A ani potom, zejména v zimních měsících, když vejdou do svých domů, se obtěžujícího hluku mnozí díky poloze svých oken nezbaví. A kolik takto nešťastně postižených je! Dlouhá mnohakilometrová silnice prochází převážně kolem rodinných domků. Jak pomoci? Těžko hledat radu. Ale na dovolenou budu svým přátelům Bělohrad vřele doporučovat. A budu jim radit, že nejen na stráních okolních kopců, ale i v samotném městečku je mnoho klidných míst k posezení. Například v zámeckém parku nebo u kávy na příjemné kavárenské terase lázeňské budovy, kde jsem po svých procházkách okolím nakonec vždy odpočívala.

F. Sedláčková

Vracím se k Vaším BL z 28. 7. 2006, kde je článek „Hornoveské hospody“. Domnívám se, že hospoda u Sedmi smrků byla na místě dnešní Kampeličky - hasičské zbrojnice. Víím, že jsme tam bydleli, ne dlouho, a mně mohlo být tak 5 roků (1936). V paměti ještě mám, že dům byl vlhký a patřila k němu velká zahrada v rohu se smrků.

Jiřina Šepsová, Nová Paka

Den otevřených dveří

domu číslo 105 na Malém náměstí proběhl 4. 11. 2006. Ve třicátých letech to býval výstavný dům obchodníka Lederera, za války umučeného nacisty. Po válce připadl do vlastnictví města a sloužil jako nájemní dům. V posledních letech byl jeho stav velmi špatný, proto se město rozhodlo dům strhnout a postavit zde nový. Na podzim loňského roku byla ve výběrovém řízení vybrána jako dodavatel firma STYLBAU s.r.o. Hradec Králové s cenou 6,5 mil. korun. Ta v prosinci 2005 začala s demolicí a následně se stavbou nového domu. Firma postupovala velmi korektně a dodržela sjednanou cenu a dohodnuté termíny. Vícenáklady, které vznikly, si buď vyžádalo město rozšířením dodávky, nebo vznikly nutností zajistit sousední domy, jimž po demolicí hrozilo narušení statiky a zatékání do střech. Toto zajištění bylo nad rámec projektu a tím i sjednané částky za stavbu domu. Celkové navýšení činilo 365 tis. korun. Město získalo na stavbu domu 3.850 tisíc korun ze Státního fondu rozvoje bydlení.

Firma STYLBAU předala dům ve velmi dobré kvalitě. Návštěvníci dne otevřených dveří se mohli přesvědčit o tom, že vznikly další velmi pěkné byty a podařilo se i navrácení původní tváře domu směrem do Vojtíškovy ulice. (las)

Město Lázně Bělhrad děkuje Jindřichu Svobodovi za finanční pomoc při vydání Vlastivědné čítanky.

ŽELEZÁŘSTVÍ
SVOBODA s.r.o.

Žijí mezi námi

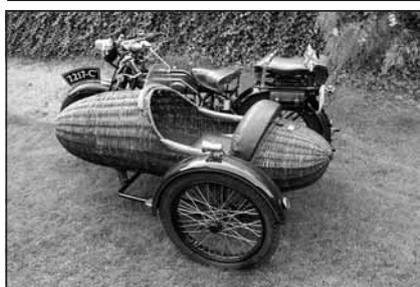
Říkejme jim hračičkové, kutilové, výtvarníci amatéři, lidoví umělci, říkejme jim zkrátka jak chceme, ale jsou mezi námi a nevíme o nich.

Jedním z těchto „neznámých“ je Láďa Klučák, rodák z Nové Paky, kterého si bělohradská veřejnost pamatuje v profesi kominíka. V současné době jako zaměstnanec Povodí Labe se „sblížil“ s motorovou pilou, která je věrnou pomocnicí pro jeho koníčka - práci se dřevem. Jeho výtvary zdobí nejednu zahradu, zahrádku nebo zákoutí nejen v Bělhradě, ale v širokém okolí.

Co více dodat - snad jen to, že Láďa má rád svoji práci, své koníčky a také dobrou slivovičku. (om, pj)

Nevěříte - věřte.

Neobyčejnou ukázkou šikovnosti předvedl košíkář Gustav Nosek z Lázní Bělhrad, Třetí strany. Upletl proutěnou sajdkáru k motocyklovému veteránu typ A. J. S M5 roku výroby 1925. Neúplný vrak obnovil do původní krásy pan Luděk Fejfar z Hořic v Podkrkonoší. Třešnička na dortu - proutěná sajdkára zbyla na bělohradského košíkáře. Celá motorka je důkazem toho, že šikovné lidi není třeba hledat za hranicemi, ale že žijí i mezi námi. (las)

Z Lázní Bělhradu do Herlíkovic vyjedou opět tuto zimu

SKIBUSY

Stejně jako v minulých letech, tak i letos přichází společnost Snowhill s nabídkou pro vyznavače sjezdového lyžování. Skibusy začnou jezdit za podpory města Lázně Bělhrad pravidelně od poloviny prosince letošního roku a budou vozit zájemce z města a blízkého okolí do Skiareálu Herlíkovic.

Skibus nabízí rychlou a pohodlnou dopravu přímo do srdce areálu. Usnadní vám cestování tam i zpět, parkování, a navíc se nemusíte bát o své vlastní vozidlo. Na večerní lyžování budou skibusy odjíždět z Lázní Bělhradu od budovy České spořitelny v pondělí, ve středu a v pátek v 16.45 hodin, na celodenní lyžování v sobotu v 7.45 hodin. Cesta skibusem vyžaduje pouze předchozí rezervaci na speciální telefonní lince 737 222 456. Zde se vede evidence o počtu lidí na zastávce, a tím se předchází nedostatečné kapacitě autobusu.

Skiareál Herlíkovic se pečlivě připravuje na nadcházející zimní sezónu. Můžete se těšit na novou čtyřsedačkovou lanovou dráhu, kvalitní občerstvení, půjčovnu lyží se zcela novým vybavením od firem Blizzard a Westige, lyžařskou školu a další služby.

Během sezóny je areál Herlíkovic v provozu denně od 8:30 do 16:00 hodin a pro večerní lyžování od 18:00 do 21:00 hodin.

Bližší informace o skibusech, Skiareálu Herlíkovic a další zajímavosti získáte na internetových stránkách www.herlikovice.cz nebo na uvedeném telefonním čísle 737 222 456. Již teď se všichni těšíme, aby sněžilo.

(mer)

MOTOCYKLOVÝ ZÁVODNÍK

Jan Volák

- Narodil se **7. dubna 1976 v Jičíně**, odmalička **žije v Bělohradě**.
- Jezdeckou kariéru zahájil **v roce 1999** a spojil ji se třídou **125 ccm sportproduction**. V seriálu **Aprilia Challenge** skončil celkově **na 4. místě**, když v Mostě získal **zelený věnec za třetí místo**.
- **Další sezóna** byla pro něho ještě úspěšnější - **2. na Hungaroringu a v Českých Budějovicích, 3. místo v Brně a dvakrát v Mostě**, celkově končí na třetí příčce.
- **Po jednoročním přerušení** se vrací na závodní trať v roce 2002. Jezdí kategorii veteránů ve třídě Clubsport na sedmsetpadesátce a pětistovce Kawasaki. Je třetí ve Dvoře Králové a v klasifikaci Oldie Cupu jedenáctý.
- **V letošním roce třetí v ČR** s Hondou 500 CB v kategorii klasik - rok výroby do 1972.
- Ve Dvoře Králové získává **cenu Gustava Havla v Tourist trophy** na Hondě 750 CB za nejlepší čas v jízdě pravidelnosti.
- Naprosto **všestranný jezdec** Classic Racing Teamu Hořice, závodí od stopěťadvacítek až po Suzuki 1000 ccm.

Motocyklové mistrovství světa sleduji na Eurosportu či ČT 2. Zajímavá podívaná, ne nudné kroužení ef jedniček. Mé motocyklové znalosti jsou velmi slabé a neporadil mně ani kamarád Bohdan, jenž před dávnými lety dělal pořadatele na Prachově při Velké ceně Jičína. Za párek jej angažoval šéf bělohradského AMK hajný Popek...

Svého moto - poradce jsem přeci jenom našel: František Pekař.

58letý Hoříčák, jenž přes čtyřicet let bydlí a pracuje v Bělohradě. Franta nemá auto, na motorce Jawa 350 ccm má najeto za 20 let 130 tisíc kiláků. V Brně byl na závodech osmnáctkrát, poprvé v 61. roce, kdy mu bylo třináct. Známý německý Sachsenring viděl o tři roky později. 300 tisíc diváků a Gustav Havel druhý za Redmannem. U nás v Čechách není okruh, kde by on nebyl jako divák. Nemohl jsem si vybrat fundovanějšího znalce. Co říká Franta Pekař o Janu Volákovi:

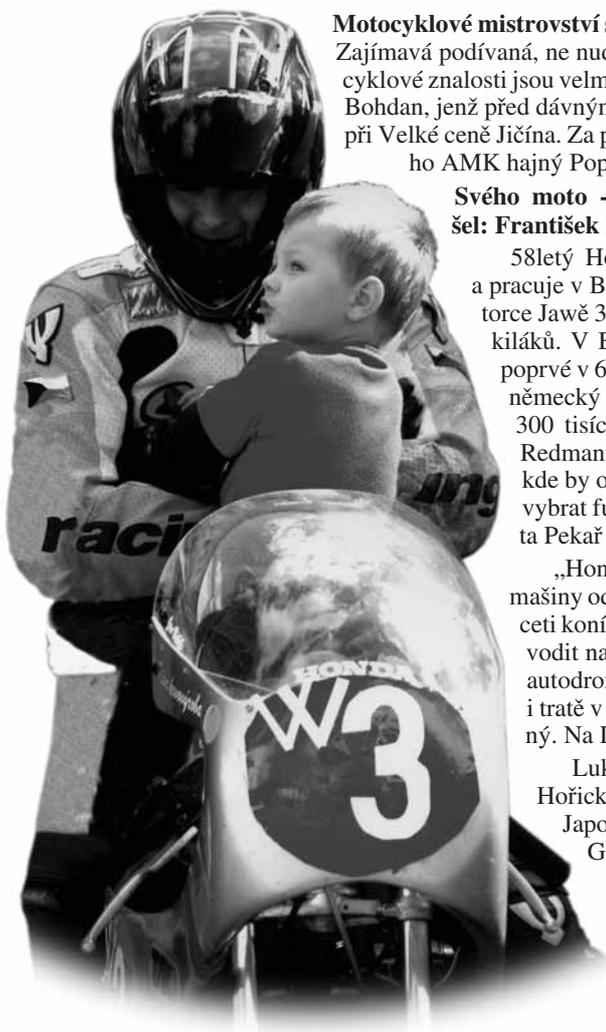
„Honzu moc obdivuji. Není lehké jezdit mašiny od 125 ccm po litrové. Od dvaceti, třiceti koní až po 170 koní. Jeho všestrannost je až neskutečná. Zároveň je obtížné závodit na starých tratích. Jezdci a diváci mají k sobě 10 metrů, ne jako na velkém autodromu, kdy z tribuny vidíš malé červené, žluté tečky - jezdce. Rozdílné jsou i trať v jednotlivých úsecích. Jiný je asfalt nahoře na Borku, na sluníčku rozpálený. Na Dachově v lese zase studený i kluzký.

Lukáš Pešek, co jezdí MS stopěťadvacítek, říká, že se má natolik rád, že by Hořícké zatáčky nejel ani jako exhibici. Honza posezem a stylem mně připomíná Japonce Noricka Abe, co jezdil moto GP. Dobrzďováním, driftingem zase Garryho McCoye, Australana ve stejné třídě.

S Honzou Volákem sedím v příjemném prostředí bářečku No. 109 na Malém náměstí.

Co říkáš přirovnání Franty Pekaře k Abemu a McCoyovi?
„Myslím, že to docela sedí, pan Pekař to odhadl.“

Rychlé motorky nejsou laciná záležitost. Beze sponzorů to asi nejde. Jaké máš, Honzo, sponzory? Co fanoušci?

František Pekař

„Především pomáhá táta a jeho firma TAKO, dál motodoplňky ERMAX, pan Fišar - kovovýroba na Doleňáku, Tázler - prášková lakovna, barvy Debeer Klampřt a kamenolom Javorka na konci Hořeňáku. Bělohradáci, kamarádi mě jezdí povzbuzovat a jsem jim za to moc vděčný. V Hořicích v Lukavecké vraceče, co je odbočka na Dachova, mají svůj flek. Motožmolci, početná skupina Štefanových, Bernkopfových a další fandové. Sponzoři a kámoši, bez nich by se nedalo jezdit. Jo a velký dík patří i mámě do Neděliště.“

Na rychlých motorkách se mi nelíbí, a nejsem asi sám, když někdo letí po Bělohradu stodvácítkou a rychleji. Jaký je tvůj názor?

„Rychlost patří na okruh, ve městě jezdím, jak se má. Kdo chce závodit, ať to ukáže na okruhu.“

S tím nelze než souhlasit. Jaké máš plány do dalších sezón?

„Chtěl bych zkusit třídu superstock s litrovou Yamahou R1. Superstock se jezdí v Maďarsku, Polsku, Srbsku a u nás. Mým snem je Tourist trophy na britském ostrově Man. Okruh náročný, úzký, samá zatáčka. Dlouhý přes šedesát kiláků. Na Manu kraloval před půlstoletím Franta Šťastný.“

Někdy my, lidé, o sobě v Bělohradě moc nevíme. Já to mám k Volákovým Na Zátíši asi sto metrů. Že je ve svých třiceti mistrem rychlých kol, jsem nevěděl. Znal jsem ho jako kluka, který běhá okolo motorek. Jak říká s nadsázkou kámoš a trochu i sekretář Honzy Pavel Žďárský:

„To máš jasný. V Čechách jsou tři jezdci - Lukáš Pešek, Jakub Smrž a Honza Volák!“

Ohlasy na otevření sportoviště

Milý pane starosto,

jsem s manželkou velmi rádi, že jsme Vás osobně poznali. Návštěva u Vás byl pro nás opravdový zážitek. Úžasné příjemná společnost, hezká atmosféra, vynikající oběd, nádherné počasí, bezvadný stadiónek, velká návštěva, hezké zahájení s Tomášem, který se překonával s dětmi ... no prostě nemělo to chybu. Takže Vám ještě dodatečně, jménem atletiky, děkuji za vše, co jste dokázali a přeji, aby atletika a sport vůbec měl v Lázních Bělohradě vždy zelenou. A přeji Vám i moc zdaru do komunálních voleb, ať můžete uskutečňovat další „smělé“ sny.

S přátelským pozdravem

*Karel Pilný s manželkou,
předseda Českého atletického svazu*

Vážený pane starosto,

jsem občankou města Lázně Bělohrad a chci Vám opravdu upřímně a ze srdce **poděkovat**. V pátek 22. 9. 2006 jsem se zúčastnila slavnostního otevření sportovního areálu za Základní školou. Byla jsem dojata. To, co jsem slyšela z úst Vašich a pana ředitele školy Jiráska, mě opravdu dojalo: 5 let přestavby školy, pět let nutného provizoria během stavitelských prací, 5 let trpělivosti, ale také „lví síly“, když někde něco drhlo.

A teď tam stojíme, slunce svítí, sportovec pan Dvořák se usmívá, děti do sebe nadšeně pošlouchují. Srdce matky, občanky a také učitelky bylo dojata. A z Vás, pana Bičíště i pana Jiráska vyzářovala spokojenost, ale hlavně skromnost a pravdivost.

Takže ještě jednou **DÍKY**, úplně lidské a prosté. Děkuji za tu práci, kterou děláte a jak ji děláte.

S upřímnou úctou

*Eva Mílková
V Lázních Bělohradě 23. 9. 2006*

Mimořádně působivým zážitkem byl Svatováclavský večer hudby a poezie, který pořádal Spolek Frič ke cti a slávě vévody země české 30. září v chrámu Všech svatých v Lázních Bělohradě.

MUDr. Milena Černá upoutala v úvodu zajímavým výkladem o postavách světců na oltářním obraze A. Mühla. Mladý umělec Jan Strakoš rozehrál pak varhany skladbami J. S. Bacha, J. K. Kuchaře, J. Pachelbela a M. Kozáka. Hudba se střídala s recitací básní, vybraných z díla J. Seiferta, R. M. Rilkeho, F. Tomka a F. Halase. Nádherné tóny varhan citlivě ladily s procitěným přednesem Jošuy Stehlíka, koncert byl umělecky vyvážený. Můžeme se už těšit na další krásné, hluboké zážitky! (av, mč)

Výstavu vlastních obrazů připravil pan Václav Bartoníček z Brtve ve svém domě. Výstava byla otevřena k příležitosti dočesné ovoce z rodinných sadů. (las, af)

Státní svátek vzniku novodobého Československa 28. října si připomněli občané Horní Nové Vsi u nově opraveného památníku obětem první světové války. Za účasti zástupců dodavatelských firem položil starosta města ing. Pavel Šubr k pomníku květiny. Byla tak uzavřena investiční akce, na kterou město dostalo státní dotaci z Ministerstva obrany v celkové částce téměř 950 tis. korun. (las)

Jak může žák posloupit svému učiteli, dokazoval poslední léta pan Jiří Dědic. Denně jsme ho mohli vídat ve společnosti pana Františka Koubka,

svého bývalého učitele, jak spolu kráčí po bělohradském náměstí. Jiří Dědic se o svého učitele nezištně staral, pomáhal mu, a byl mu oporou až do posledních dnů jeho života. Za tuto péči mu patří velký dík. (las)

Vážená redakční rado,

když jsem otevřel poslední stránku Bělohradských listů č. 5/2006, strnul jsem v úžasu při pohledu na příspěvek o panu učiteli Františku Koubkovi, jež jsem si velmi vážil a s nímž jsem v posledních letech jeho života často hovořil. K jeho nejoblíbenějšímu malířskému tématu patřily Byšičky, jeho poslední velkou malířskou realizací byla křížová cesta kolem kostelíka. Proto jsem k nekrologu přiložil fotografii pana učitele Koubka před jedním ze čtrnácti zastavení křížové cesty na pozadí s kostelíkem, pořízenou při příležitosti otevření křížové cesty. Tato fotografie byla nahrazena jiným snímkem - tváří pana učitele s posledních dnů jeho života - fotografií, pod kterou se nikdo nepodepsal. Tento necitlivý cenzorský zásah byl hrubým znesvěcením osobnosti pana učitele, a ten, kdo tento zásah inicioval, by se měl na stránkách Bělohradských listů omluvit. Nikoli mně, jako autorovi nekrologu, nýbrž in memoriam panu učiteli za ponižující naturalistický snímek chorobou sešlé tváře starého muže s vyhaslým pohledem. On totiž každý žánr má svá pravidla - mantinely, tedy i nekrolog či vzpomínka na zesnulého.

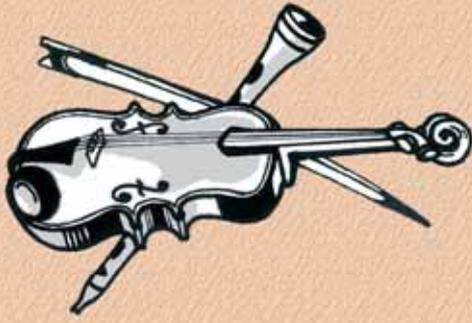
Rád bych uvedl malý příklad za všechny: viděl jsem celou řadu nekrologů na zpěváka F. Mercuryho. V jediném jsem se však nesetkal s fotografií z poslední doby jeho života, kdy se již na jeho tváři a na těle podepisovala zákeřná choroba. Protože to se prostě nedělá - dokonce ani v bulváru toho nejhrubšího zrna! Ani se nedivím, proč se pod fotografií nikdo nepodepsal. Smutnější je ale fakt, že redakční rada vůbec nepovažovala za vhodné informovat, natož pak požádat autora článku o souhlas s touto změnou.

Příkládám proto původní fotografii, kterou jsem k nekrologu připojil.

Jiří Sehnal, Lázně Bělohrad

Na přání autora zveřejňujeme následující příspěvek.

Malá galerie osobností

V neděli, dne 1. srpna 1915, v době první světové války, se v Bělohradě objevil plakát oznamující, že se v sále Lázeňského hotelu v Lázních Bělohradě koná „Hudební večer“, který je pořádán „ve prospěch stravování chudé školní mládeže“. Vstupné na tento koncert činilo: křeslo 2 K, I. místo 1,20 K, II. místo 80 h, III. místo 60 h, k stání 40 h. V programu vystoupili: na housle a klavír pp. V. Vykoukal a K. Hurdálek, na klavír zahrály slečny M. Malá a J. Mindlová, melodram přednesla slečna L. Flugrová. Dále v programu vystoupil dámský pěvecký kroužek. /Smíšený sbor Malát vystoupit nemohl, protože muži byli na frontě/. Co nás ale bude zajímat, je údaj, že „zpěvy nacvičil a řídí p. Augustin Deršák, ředitel kůru“. Kdo to by ten pan Deršák?

Profesor Augustin Deršák

byl hudebním pedagogem, sbormistrem, dirigentem a skladatelem.

Narodil se 11. srpna 1887 v Lipolticích u Přelouče.

V Lázních Bělohradě působil během celé první světové války v letech 1914 -1919 jako ředitel kůru, učitel hudby a sbormistr ženského sboru. Konzervatoř absolvoval v letech 1909 -1912, místo ředitele kůru zastával nejdříve v Mladé Boleslavi, pak v Čáslavi až v roce 1914 zakotvil v Lázních Bělohradě, kde také působil jako učitel hudby na měšťanské škole.

V Bělohradě zakotvil i jinak. Oženil se zde s Annou Novákovou, rozenou v Lázních Bělohradě. Tady se jim také narodili tři synové /Zdeněk 1916, Augustin 1917 a Vítězslav 1919, čtvrtý syn Jaroslav /1920/, který se stal později sólistou opery Stát. divadla v Ostravě, se narodil již ve Spišské Nové Vsi, kam Augustin Deršák s rodinou přesídlil v roce 1919. Ve Spišské Nové Vsi se stal profesorem na učitelském ústavu a začal intenzivně rozvíjet skladatelskou činnost. V roce 1924 založil šedesátičlenné Pevecké sdružení slovenských učitelov, které řídil do r. 1929. Pro sbor upravoval a skládal písně - vyšly v r. 1925 tiskem pod názvem Nová sbierka ľudových piesní slovenských zo Spiša. V roce 1929 odešel do Bratislavy, aby zde vyučoval na stát. učitelském ústavu, na konzervatoři a pedagogické akademii. O rok později /1930/ převzal sbormistrovství dělnického pěveckého spolku TATRAN. Sborové skladby prof. Aug. Deršáka zazněly v Slovenském národním divadle 5. 3. 1935.

V roce 1939 odešel ze Slovenska do Prahy, kde pokračoval ve své činnosti učitelské i hudební jako profesor Amerlingova učitelského ústavu /1939 -1948/. V Praze žil a působil až do své smrti. Zemřel 22. září 1972.

S jeho synem Jaroslavem, sólistou opery Stát. divadla v Ostravě, jsme se v roce 1987 sešli v Černíně, pěkně jsme si spolu zazpívali a dohodli se, že uspořádáme ke 100. výročí narození jeho otce v Bělohradě koncert z jeho skladeb, ve kterém vystoupí Jaroslav jako sólista a Bělohradský ženský sbor, který měl tehdy některé skladby Augustina Deršáka v programu. Bohužel Jaroslav potom onemocněl a koncert se už neuskutečnil.

